

Logaške NOVICE

Glasi Občine Logatec

marec 1996

št. 3 letnik XXVII

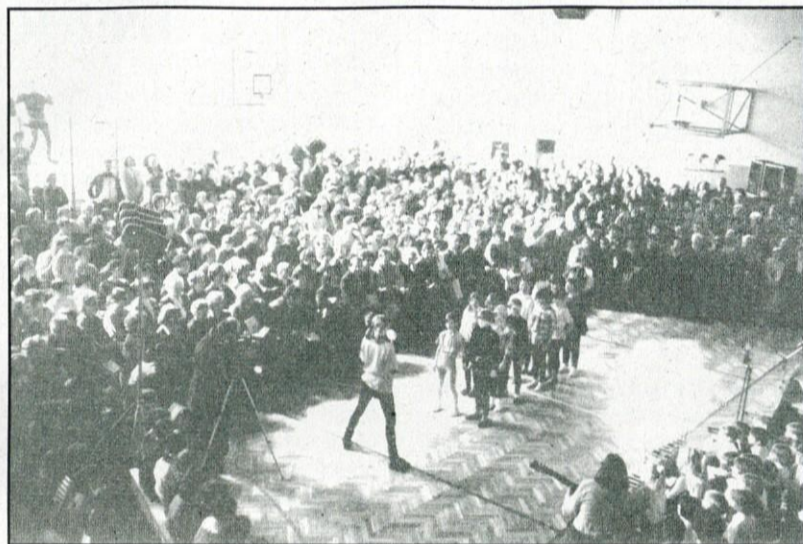
SONCE VSEPOVSOD

Letošnja prva marčna sobota je bila lepa in sončna. Sonce pa ni sijalo samo zunaj. Na vse strani je pošiljalo tople in svetle žarke, tudi iz OŠ 8 talcev, ki nas je na ta dan pričakala prenovljena in polepšana s tisočeri mavričnimi barvami. Sedem mesecev je trajala obnova starega dela osnovne šole, v kateri prebiva razredna stopnja. In v soboto, ko smo si množično ogledali dvanajst novih, svetlih učilnic in ostale prenovljene prostore, je bilo res kaj videti.

Najprej so nas vse povabili v šolsko telovadnico, ki bi bila kljub svoji velikosti kmalu pretesna za neizmerno množico vseh, ki smo se veselili ob otvoritvi starega dela šole. Otroci so nam s svojimi prizadevnimi učiteljicami tudi s prisrčno glasbeno pravljico prinesli sonce. Njihov sproščeni in spontani nastop je izžareval njihovo srečo ob veseljem

dogodku. Kot se spodobi ob takšnih priložnostih, smo prisluhnili slavnostnim govornikom in zaploskali na-

Prijetno nas je presenetil množičen obisk.

jzaslužnejšim za obnovo šole. Predstavili so nam tudi učenca, ki je izdelal maskoto šole. Poimenovali so jo LOGAŠKI MODRIJAN. Simpatični ježek s knjigo bo odslej zaščitni znak OŠ 8 talcev. In ko smo končno lahko stopili v prenovljeni del šole, smo vsi dobili občutek, da bodo iz teh prostorov vsak dan res prihajali sami mali logaški modrijani. Spet sonce vsepovsod: odsevale so ga svetle, mavrične stene, prekrasne zavese, ki spominjajo bolj na dom kot na šolo, in odsevali so ga sami nasmejani in sončni obrazi, ki so se sprehajali po šoli in občudovali in občudavali... Za nami je spet nepozaben dan: nepozaben za vse otroke, ki bodo odslej hodili v prenovljeno šolo, za vse

starše, ki so morali sedem mesecev otroke pošiljati v šolo v popoldanskem času in nepozaben tudi za celo

občino Logatec. Veselimo se vsake nove pridobitve. Kadar pa se veselimo nove šole, je to dvojno veselje, saj se veselimo zase in za generacije, ki prihajajo.

B.L.

Župan je prekoračeval svoja pooblastila

Občinski svet občine Logatec je na 15. seji 13. marca 1996 sprejel sklep, da se zaradi objektivnega informiranja občani seznanijo z delom Občinskega sveta in ugotovitvami Nadzornega odbora občine Logatec.

Po zakonu o lokalni samoupravi in Statutom občine Logatec je Občinski svet najvišji organ odločanja v občini ter nadzoruje delo župana in občinske uprave glede izvrševanja odločitev Občinskega sveta. Nadzorni odbor pa opravlja nadzor nad razpolaganjem s premoženjem občine, nadzoruje namembnost in smotrnost porabe sredstev občinskega proračuna. O svojih ugotovitvah nadzorni odbor obvešča Občinski svet. V skladu s temi zakonskimi pooblastili je Nadzorni odbor opravil več pregledov in z ugotovitvami seznanil Občinski svet.

Nadzorni odbor je ugotovil, da je bil predlagatelj proračuna župan občine Logatec v času priprave in sprejetja proračuna občine Logatec

za l. 1995 pravočasno seznanjen z dejstvom, da zapadeta v plačilo dve končni situaciji v višini 6.818.979,00 SIT za opravljena dela na šoli v Rovtah v letu 1994. To vrednost bi moral predlagatelj proračuna vključiti v proračunsko postavko - Dokončanje OŠ Rovte.

Proračunska postavka - Dokončanje OŠ Rovte, ki je bila v proračunu za l. 1995 planirana v višini 14.500.000,00 SIT je bila prekoračena in realizirana v višini 19.435.887,60 SIT. O prekoračitvi in porabi teh sredstev Občinski svet ni bil predhodno seznanjen in tudi ni sprejel ustreznega sklepa.

V proračunu za leto 1995 je bila dodana nova postavka - Učila v šolo Rovte v višini 6.000.000,00 SIT. Sredstva za nabavo teh učil so bila uporabljena v vrednosti 5.797.530,00 SIT. Teh sredstev ni Občinski svet niti planiral niti ni potrdil uporabe. Istočasno je nadzorni odbor ugotovil, da za nabavo učil ni bil objavljen razpis za oddajo javnih naročil v Ur. l. RS, kot to veleljajo ustrezni predpisi in zakoni. Nabava brez razpisa je možna le do višine 1.000.000,00 SIT. Za prekoračitve in nabavo brez razpisa je odgovoren župan občine.

(nadaljevanje na 2. strani)

Republiška uprava za javne prihodke, Izpostava Logatec sporoča, da bo na sedežu na Notranjski 4 sprejemala

napovedi za odmero dohodnine za leto 1995

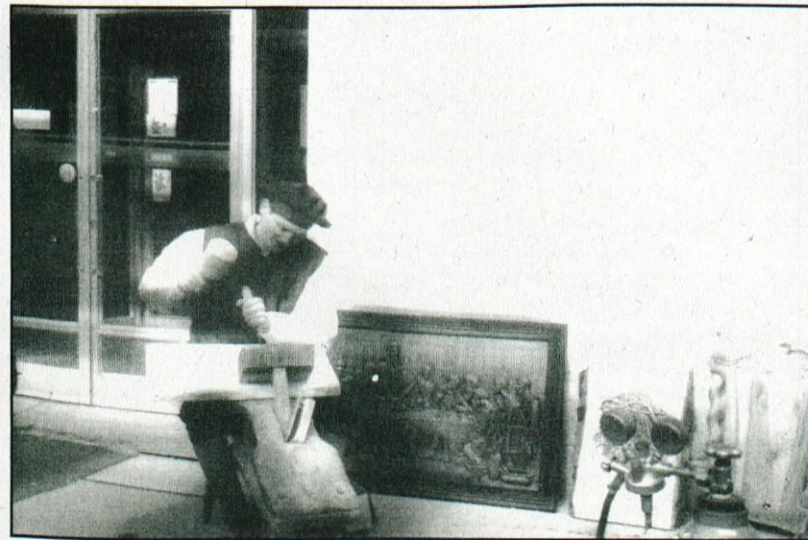
tudi v:
sredo, 27. marca,
četrtek, 28. marca,
petek 29. marca, in
ponedeljek, 1. aprila,
vsak dan med 8. in 18. uro.

Gregorjev semenj

Če bi se ravnali po stari šegi, bi moral biti že tradicionalni Gregorjev semenj na dan sv. Gregorja, 12. marca, "ko se ptički ženijo". Ker pa je

bil letos to delovni dan, se je organizator odločil, da bo sejem že v soboto, 9. marca.

Lep zgodnje pomladanski dan je

kljub mrazu privabil kar lepo število obiskovalcev, ki so se do poznega popoldneva zadrževali ob številnih stojnicah.

Prodajalci so ponujali mnogotere stvari, največja pa je bila ponudba suhe robe in konfekcije, majhna pa je bila ponudba semen in sadik, po katerih so največ povpraševali kmetje in vrtničarji.

Dogajanje na sejmu je še popestril nastop Marije Kavčič iz Hotedrišice, ki je na več kot 200 let starem - opreklu zaigrala nekaj starih viž, in pa folklorna skupina z Medvedjega Brda. Svoje rokodelske veščine in spretnosti so pokazali še kolar, rezbar in steklopihalec; največjo pozornost pa sta pritegnila kovača s "špičenjem" furmanskega cepina.

Kmetije odprtih vrat in kmečke žene so ponujale za pokušino domače žganje, domači kruh, potice, špehovke, pecivo ter suhomesnate dobrote. Vse to je bilo moč tudi kupiti.

V dvorani Glasbene šole pa je bila odprta razstava keramičnih izdelkov

Nataše Prestor, čipk in furmanske opreme. Tudi to razstavo, na kateri je bilo mogoče videti še izdelavo čipk - klekljanje in vezenje - si je ogledalo kar nekaj obiskovalcev.

Da je Logatec sposoben in voljan pripraviti kakovosten sejem, se je pokazalo že v preteklih letih. Za letošnje prireditev, ki je bila tako po obisku kot po sejmski ponudbi kul-

turnih prireditev nekoliko skromnejša, lahko rečemo, da je v glavnem uspela. Upajmo, da bo ta sejem polagoma prerasel v prireditev, ki bo po obsegu in kvaliteti le pomenil poslovno, kulturno in etnografsko prireditev v občinskem središču, in bo obenem spomladanski praznik v Logatcu.

Franc Bogataj

Župan je prekoračeval svoja pooblastila

(nadaljevanje s prejšnje strani)

Proračunska postavka - izgradnja primarnega vodovoda Rovte, ki je bila v proračunu občine Logatec za leto 1995 planirana v višini 16.000.000,00 SIT, je bila prekoračena in realizirana v višini 19.435.887,60 SIT, in to v glavnem zaradi opravljenih dodatnih del, ki niso bila zajeta v predračunu investicijskih del (dodatno polaganje asfalta in javna razsvetljava). O prekoračitvi in porabi tej sredstev Občinski svet ni bil niti predhodno seznanjen niti ni sprejel ustreznega sklepa.

V proračunu za leto 1995 je bila dodana nova postavka - Javna razsvetljava Rovte v višini 1.800.000,00 SIT; sredstva so bila porabljena v višini 1.735.845,40 SIT. Občinski svet ni potrdil ne plana ne porabe teh sredstev. Sočasno je Nadzorni odbor ugotovil, da za opravljanje del na javni razsvetljava Rovte ni bil objavljen razpis za oddajo javnih naročil v Ur.l. RS, kot to velevajo ustrezni predpisi in zakoni. Za prekoračitve in nabavo brez razpisa je odgovoren župan občine.

Nadzorni odbor je pregledal razpisno dokumentacijo za izbiro najboljšega ponudnika za dobavo in montažo notranje opreme in kabineto v Osnovni šoli 8. talcev Logatec. Ugotovljeno je bilo, da je bil izbor opreme opravljen v skladu s predpisi in izbran najbolj ugoden dobavitelj.

Nadzorni odbor je pregledal dokumentacijo o zaposlitvi delavca g. Jožeta Urbančiča, dipl. iur., za obdobje od 1.1.1995 do 4.9.1995. Ugotovljeno je bilo, da imenovanega župana ni razporedil na nobeno delovno mesto in imenovan tudi ni v tem času opravljal nobenih del za potrebe občinske uprave Občine Logatec. Lahko pa bi bil v skladu z delavčevo izobrazbo in delovnimi izkušnjami na občini (kot bivši predsednik Izvršnega sveta in bivši sekretar Izvršnega sveta) koristno zaposlen v novi občinski upravi. Odgovorna oseba župan občine Logatec je kot odredbodajalec neodgovorno ravnal do imenovanega delavca in brez pravne osnove nesmotno porabil proračunska sredstva za bruto osebni dohodek imenovanega najmanj v višini 1.530.149,00 SIT ter za navedeni znesek oškodoval proračun občine oz. posledično tudi sredstva davkoplačevalcev.

Občinski svet je vsa poročila Nadzornega odbora obravnaval na svojih sejah in jih sprejel z večino glasov. Hkrati je Občinski svet sprejel sklepe in ocenil odgovornost župana glede samovoljnih odločitev in tudi predlagal ukrepe za sankcioniranje le teh.

Občinski svet občine Logatec.

"JELINČIČEV" SINDROM

"Kolikor lepše in predrznejše so sanje, bolj umazana je resnica."

(Ivan Cankar)

Odmeven medijski prestop g. Stanislava Brenčiča je povzročil nemalo govorin in ugibanj o domnevnih vzrokih. Tudi navzlic dogodkom iz preteklosti smo kot predsedstvo stranke OO SDSS Logatec dolžni prikazati naše videnje in temu primerne odločitve.

g. Brenčič si je z močno podporo stranke in volilcev zagotovil zmago na volitvah za župana občine Logatec. Kot župan naj bi predstavljal temeljni kamen za "izgradnjo nove občine". Obljube, ki jih je izrekal volilcem, so se enostavno porazgubile kot odmev.

V svojem prvem članku za časopis Delo (17.5.95) je na vsesplošno presenečenje stranke zapisal, da bo "strankarsko neobremenjen". Od predsedstva občinskega odbora SDSS pa zahteval najmanj polletno aktivno mirovanje. Nerazumljive politične poteze in predvsem nedopustna samovolja sta pripeljala do razhajanj. Oddaljeval se je od načel in obljub, ki smo jih skupaj dali volilcem in občanom.

Kar je začel v stranki je želel nadaljevati tudi na sejah občinskega sveta. Tam smo pričakovali predloge in odločitve g. Brenčiča kot župana in ne kot samovoljnega občinskega strankarskega prvaka. Večina jih ni bila sprejemljiva niti svetnikom stranke kaj šele ostalim.

To je botrovalo tudi vedno večjemu razkoraku tudi med koalicijskima partnerjema. Stranka SLS kot sopodpisnik koalicijskega sporazuma ni bila kos nastali situaciji.

Način vodenja občine, ki si ga je g. Brenčič izbral, je postal vedno bolj in bolj podoben načinu, ki ga je v predvolilnem času napadal in obsojal.

g. Brenčič se tako ni izneveril samo članom naše stranke temveč, kar je še huje, vsem občanom, ki so ga med volitvami podprli.

Poštenost, načelnost, in legalnost so ob spoštovanju temeljne potrebne vrline vsakega socialdemokrata. Z njimi lahko prispeva k pravni občini kot podlagi pravne države.

Na volitve smo šli in bomo šli zato, ker smo želeli in želimo obstoječe stanje še izboljšati.

Občinski odbor SDSS Logatec
predsednica Ladka Furlan

Na Tratah nova trgovina

Kar nekaj let sta imela zakonca Vojko in Rozalija Panič svojo trgovino v združenem domu na Tratah. Po obnovi stanovanjske hiše, v kateri sta uredila tudi prostore za trgovino in manjšo okrepčevalnico, sta svojo dejavnost prenesla v lastne prostore. Za to sta se odločila že pred časom zaradi potrebne obnove poslovnega prostora in dotrajanosti opreme, za kar bi bilo treba kar precej denarja. Zakonca sta trgovca že dalj časa; žena Rozalija ima v sosednjem Zavrtaču trgovino že dobri dve leti.

Na novo urejena in sodobno opremljena trgovina ima pestro ponudbo: prehrano, gospodinjstve potrebščine. Na zalogi pa je tudi

blago, ki ga potrebujejo kmečke domačije na Medvedjem Brdu in v okolici. V trgovini je dobila stalno zaposlitev tudi prodajalka iz vasi. Trgovina omogoča tudi opravljanje obvezne prakse učencem iz tega kraja.

V ločenem prostoru sta zakonca uredila tudi ličen bife, kjer kupci lahko popijejo kavico ali pa kaj močnejšega.

Za Medvedje Brdo in okolico je ta trgovina koristna pridobitev, ki je popestrila tudi ponudbo blaga, katerega so prej morali vaščani kupovati v 12 kilometrov oddaljenem Logatcu.

Franc Bogataj

Na poti do devetletke v Gorenjem logatcu

Nova šolska zakonodaja je sprejeta. Čaka nas še veliko dela do začetka devetletke. Na osnovni šoli Tabor smo se odločili, da bomo do leta 2000 pripravili organizacijske, strokovne, kadrovske in prostorske pogoje za pričetek devetletnega šolanja. Vsekakor smo se o tem pogovarjali tudi zunaj našega zavoda in ugotavljali, da to ne bo tako enostavno, kot se mogoče zdi na prvi pogled. Vemo, da bomo morali organizacijske, strokovne in kadrovske pogoje reševati sami. Prostorske pogoje pa bomo morali reševati skupaj z ustanoviteljem. Trenutno imamo na šoli 371 učencev, ki so razdeljeni na 16 oddelkov. Na šoli imamo 17 učilnic in telovadnico, kar v tem trenutku, glede na to, da se učenci pri pouku športne vzgoje, tehnične vzgoje in gospodinjstva delijo v dve skupini, ravno zadošča za enoizmenski pouk. Ko pa bomo z devetletko dobili še dva oddelka, bomo potrebovali še na-

manj dva prostora (razreda). Pri tem se nam ponujajo tri možnosti: preureditev podstrehe, dozidava, prehod na dvoizmenski pouk. Glede na to, da Ministrstvo za šolstvo in šport že dalj časa poskuša doseči, da bi vse šole v Sloveniji pričenjale s poukom v dopoldanskem času, je zadnja možnost skorajda nesprejemljiva. Najugodnejša pa je prva rešitev, saj bomo v vsakem primeru morali streho nad starim delom šole obnoviti (salonitne plošče so stare 22 let in streha že nakaj časa "veselo" pušča na več mestih). Če pa pri obnovi strehe šolo nekoliko nadziramo, lahko na tem delu pridobimo ta dva želenega prostora.

Zato se bo vodstvo šole o teh problemih dogovarjalo z županom in občinskim svetom in skupaj z njimi skušalo poiskati najboljšo možno rešitev.

Borut Fefer

LE KAJ SE DOGAJA NA POTI V FORUM ?

1. Najprej se jeseni 1994 do skrajnosti pospešijo napadi na "nemoralno, nepošteno, nepravično in nepokončno" občinsko vodstvo, ki ob podpori občinskih poslancev slovenske pomladi (DEMOS!) izvaja "formalno pravne napake" (čeprav ravna v "javno dobro" - in niti naročena notranja revizija, niti naročena kontrola SDK niti naročeni kriminalistični pretres ne odkrijejo nobenega protipravnega dejanja, ki bi terjalo kazenski pregon!) in ga bo treba na decembrskih volitvah zamenjati s povsem novimi ljudmi, ki "bodo zaorali logaško politično ledino s pošteniimi, pravičnimi in pokončnimi". In kako ne bi ljudstvo, vajeno prevar a la Jelinčič, sledilo preroškimi napovedim o poštenosti, pravičnosti in pokončnosti ?!

2. Volilci, ki imajo vselej prav, kakorkoli ravnajo, izvolijo najprej 19 občinskih svetnikov in v drugem krogu še župana.

3. Povolilna politična načelna modrost opravi svoje: župan, sicer tudi predsednik socialdemokratske stranke Slovenije (SDSS), si iz še nepojasnjenih razlogov zagotovi v občinskem svetu koalicijsko manjšino s osmimi glasovi: 3 slovenske ljudske stranke (SLS) in 5 SDSS. Nasproti pa si postavi 14 glasov neformalne opozicije: 6 neželenih slovenskih krščanskih demokratov (SKD), 3 liberalne demokrate Slovenije (LDS) in po en

glas združene liste socialnih demokratov (ZLSD) in demokratične stranke upokojencev Slovenije (DeSUS). Prav gotovo: jako tegobno za župana, ki ima v svetu tako razdeljene karte moči. Kaj da ne, če pri parlamentarnem odločanju štejejo glasovi. Do njih pa se je treba dokopati. Brez večine se ne da dovolj prijazno krmariti in tudi ne orati občinske (ne nikakršne) politike.

4. Nadaljnji dogodki opravijo svoje. Sredi prvega mandatnega leta lastna stranka (SDSS !) odstopi župana s predsedniške funkcije (kar je milo rečeno - nenavadno, če ne že čudno). Koalicija poslej ne šteje več zanesljivih 8 glasov. Še zagonetnejša postane politična scena v letošnji zimi (dobro leto po volitvah !), ko župan izstopi iz SDSS, stranke, ki je zastavila ves svoj ugled in vso svojo moč za županovo politično zmago, in prestopi k SLS. In, razumljivo, glasovi v podporo županu se v Občinskem svetu še bolj zredčijo. - Lepa je ta, bi se reklo.

5. Ali vendar: matematično preštevanje koalicijskih glasov je eno, odločitve v svetu pa nekaj povsem drugega: "opozicija" igra svojo funkcijo le v času sveniških vprašanj in razprav, ko gre za odločitve, pa deluje "opozicija" nadvse konstruktivno; gre za primer idealne konstruktivne opozicije. Saj, razen neuspelega županovega predloga za

podžupana, je domala vse drugo v svetu šlo skozi, kot se temu reče. Jasno, tudi kak predlog opozicije je uspel, kar pa ni šlo nikoli na kvar razvojni poti občine.

6. In tako dalje. Ali vse tako kaže, da bo ob še tako neznatni ali nikakršni koaliciji občinski svet funkcionalno tvorno. To je - verjetno - tudi župan že ugotovil. - Zakaj pa ne bi bilo tudi tako prav. Posebej, če se

dogajajo poštenost, pravičnost in pokončnost - ne glede na to, o čem poroča svetu nadzorni odbor in nad čim se navdušuje "skupina občanov iz Dol. Logatca in Rovt."

7. Možna so tudi drugačna ravnanja na poti v forum. Kakopak.

(Se nadaljuje - po potrebi.)
mAŠ

LOGAŠKE NOVICE

Izdaja Občina Logatec, Občinski svet. Glavni in odgovorni urednik Janez Gostiša. Tisk, oblikovanje in tehnično urejanje "mali" Logatec. Naklada 3000 izvodov. Glasilo prejmejo vsa gospodinjstva v občini brezplačno. Po mnenju Urada Vlade za informiranje Republike Slovenije, št.: 4/3-12-1622/95-23/346 šteje glasilo med proizvode informativnega značaja iz 13. točke tarifne številke 3 tarife prometnega davka, po kateri se plačuje davek od prometa proizvodov po stopnji 5%.

KAMNOSEŠTVO SVETE

+ izdelava in obnova nagrobnikov, več kot 50 različno oblikovanih nagrobnikov iz različnih materialov zeleni, rdeči, črni ...,

+ lučke, vaze,

+ izdelava in montaža kuhinjskih, gostinskih ter kopalniških pultov,

+ mize,

Plačilni pogoji ter rok dobave po dogovoru!

Delovni čas: 7⁰⁰ - 17⁰⁰

KAMNOSEŠTVO SVETE s.p. Jezero 097, 1352 Preserje
Tel. Fax: 061 / 631 294 ali mob.: 0609 633 250

Naša učilnica

V naši učilnici so nove klopi, stoli, omare iz zavese. Tudi stene so lepih marvičnih barv. Imamo novo tablo, na katero piše učiteljica Majda. Učenci se v njej dobro počutimo. Med seboj se razumemo. V učilnici je zelo lepo.

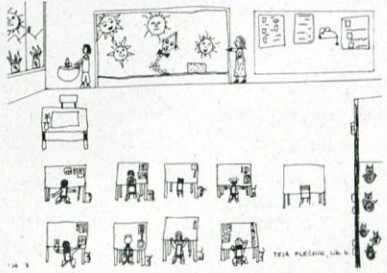
Gašper Bajoc, 1.c

Stoli v naši šoli so zelo udobni. Tudi mize so lepe. Po otvoritvi šole je bilo tekmovanje v zlaganju lego kock. Jaz sem zmagal in prislužil lego kočke za razred. Zdaj se med glavnim odmorom vedno igramo.

Rok Škrlič, 1.b

Jaz sem rožica, ki stojim na oknu. Opazujem učence, ki se učijo. Pišejo na veliko tablo z rumenimi črtami. Na magnetni tabli so pripeti avtomobili in vlaki. V razredu so lepe mize, stene in rožasti roloji.

Neža Pahovnik, 1.a

Pouk v prenovljeni šoli

Takrat, ko sem hodil še v nižje razrede, učilnice zame niso bile nič posebnega. Pač običajne barve, čisto navadne luči, klopi in stoli. Ko so prenavljali to šolo, sem si mislil: "Saj ne bo nič posebnega. Učilnice kot učilnice." Ampak potem, ko smo jih šli pogledat, me je kar presunilo. Tako lepe šole še nisem videl, take lepe barve, stoli, mize, luči. Komaj sem čakal, da jo bodo odprli. In končno sem dočkal tisti dan, ko so prestigili rdeči trak. Moral sem čakati ša en dan, ker je bila nedelja. Naslednji dan sem vstal iz postelje čil in vesel. V šolo sem prišel kot prerojen in komaj sem čakal, da zazvoni. Začela se je prva ura pouka. Z lahkoto sem odgovarjal na vsa vprašanja. Ta barva učilnice in na splošno cele šole, mi nekako daje moč, da lahko tako z lahkoto premagujem vse muke, ki so mi prej delale težave. Zelo upam, da mi bo ta čas počasi mineval, zato da bom lahko užival lepe trenutke v prenovljeni šoli.

Aljoša Jureš, 4.a

Že med počitnicami sem izvedela, da bodo začeli prenavljati stari del šole. Sprva me ta novica ni zanimala, saj smo 4. razred in smo imeli svoj prostor v novem delu, ko pa nam je učiteljica povedala, da bomo imeli prostor v prenovljeni šoli, so nas vsak dan srbeli podplati. Sprva ni bilo nič zanimivega, saj so delavci obnavljali le zunanost šole. Kmalu pa so začeli z delom v notranjosti. Barvali so, pleskali, mi pa smo po končanem pouku kukali skozi okna. Končno je nastopil tisti dan, ko smo šli pogledat učilnice. Žal sem bila takrat na smučanju in si nisem mogla ogledati šole, zato je bilo moje pričakovanje še večje. Drugi dan, v soboto, je bila otvoritev prenovljenega dela šole. Po slavnostnem delu sem šla pogledat kakšna je zdaj šola. Prvo presenečenje smo doživeli že v garderobi. Napetost je rasla, ko sem odprla vrata učilnice. Zagledala sem lep prizor: klopi so bile bele, zavose lepo barvaste, tabla nova ... Bila sem vesela, tako lepe učilnice in žal mi je bilo, da bomo v njej le malo časa. Sedaj mislim, da se nihče ne bo upal počekati tako lepih klopi in stolov. Upam, da se vsi strinjajo z mano ...

Jerneja Mihelčič, 4.a

Učenci so se po otvoritvi zabavali na cici dnevu, ki ga je organizirala založba Mladinska knjiga - uredništvo Cicibana.

Dobili smo novo šolo

Ko sem prišel po zimskih počitnicah v šolo, je bila čisto spremenjena. Jedilnica in garderoba sta bili na novo prebarvani z živahnimi barvami. Zdelo se mi je, da sta dosti večji kot prej. Težko sem čakal ponedeljka, da smo se preselili v novo šolo. Ko sem stopil skozi vrata, nisem mogel verjeti svojim očem: marmorna tla, stene lepo prepleškane. Drugače kot je v navadi, veliko lepša. Ko pa smo prišli v našo učilnico, sem se šele čudil. Vse novo: klopi, stoli, omare, okna, tabla, tla, ... Vse se barvno lepo ujema. Nisem še videl česa tako lepega. Res mi je zelo všeč.

Miha Marušič, 4.b

V petek, dan pred otvoritvijo prenovljenega dela šole, smo šli pogledat nove učilnice. Najprej smo si ogledali prve in druge razrede. Bili so tako lepi, da bi najraje ostal kar notri. Potem smo šli še v tretje razrede. Joj, kakšne lepe barve! Kako lepe zavese, vse novo. Nazadnje smo šli v četrte razrede. Dalj časa smo se ustavili v našem razredu, 4.b. Nismo se mogli načuditi in nagledati te lepote. Sošolec je vzdihnil: "Ta šola je tako lepa, kot bi jo vzeli iz pravljice." Posedli smo po klopih. Vsi bi radi sedeli pri mizicah za enega. Jaz sem dobil tako mizico, po enem tednu pa bomo zamenjali. Zelo sem hvaležen tistemu, ki si je zamislil take barve in take zanimive vijuge po stenah. Všeč mi je. Res, mi vse zelo ugaja.

Postal sem ravnatelj

Nekega jutra sem se prebudil v kravati, v lepi beli srajci, v bleščče modrih hlačah in v bularjih. Bil sem ravnatelj. Vhodna vrata so se odprla in jaz sem zletel naravnost v šolo "8 talcev". Potem se je začelo. Vsak problem sem moral rešiti sam. To je bila zame strašna naloga. Najtežje je bilo učence prepričati, da se ne bi pretepali. To nalogo sem kar dobro

opravil. Čez mesec dni sem imel sestanek. Nisem vedel, kaj naj odgovorim na vprašanje učiteljici Mariji Urbas. Spraševala me je, kaj naj naredi, da njeni učenci ne bodo noreli. Nisem vedel, kaj naj ji svetujem in sem zinil, naj v takem primeru učencu vrže kredo v glavo. Zdelo se mi je, da sem sestanek dobro opravil. Vsa dan se mi je zdelo, da sem boljši ravnatelj. Učitelji in učiteljice pa so me imeli vsak dan za večjega norca. Nekega dne pa so me vrgli iz službe.

Rok Koželj, 2.b

Vtisi o novi šoli

Moji babici se zdi šola zelo prijetna. Mislila je, da šola sploh ne more biti tako lepa. Rada bi videla, da bi tudi ona lahko hodila v tako šolo. Babica pač ne more, zato hodim jaz, in to ji je v veselje.

Mamica pravi, da je sedanja podoba šole kot iz pravljice. Zdi se ji zelo prijazna in domača. Želi si, da bi šola ostala tako lepa, kakor je danes, da bi vanjo z veseljem hodili po znanje tudi mlajši učenjaki.

Anže Zorman, 3.a

Končno je nastopil trenutek, ki smo si ga vsi tako želeli. Komaj sem čakala, da bo minil konec tedna in da bomo pričeli s poukom v prenovljeni šoli. Naš razred je zelo lep. Stene naše učilnice so nežnih barv. Pohištvo je novo, zato bomo pazili, da ga ne poškodujemo. Naš razred je veselih barv, taki smo tudi otroci v njem. Želimo si, da naša šola še dolgo ostane takšna, kakršna je danes.

Rebeka Zimšek, 3.b

Mavrični projekt je v šolo "pripeljala" ga. Biba Mihevc.

Nastopal sem

Ko me je učiteljica povabila k sodelovanju pri igrici, ob otvoritvi "mavrične šole", sem bil zelo vesel. Pri prvi vadbi sta nam učiteljici Judita Cempre in Milena Herblan Gostiša razdelili tekst, ki smo ga morali doma prebrati. Naslednje vaje so bile že bolj napete, saj se je odločalo, kdo bo imel kakšno vlogo. Ta igrica se je imenovala "Pridi ljubo sonce". Izbrali

so me za Matička, ki je bil glavna vloga. S to odločitvijo sem bil zadovoljen. Pridno smo vadili in obrestovalo se je. Končno je prišel tako pričakovani dan. Ko sem prišel na oder, sem bil hkrati začuden in vesel, koliko povablencev je prišlo. Začeli smo igrati in vse je lepo teklo. Ko je bilo konec igrice, smo poželi obilen aplavz. Igro bomo še ponovili in upam, da ba šlo spet tako lepo kot prvič.

Rok Sekirnik, 3.a

Ogled prenovljene učilnice

Ko sem stopila v učilnico, se mislila, da še spim in sanjam. Tako lepih mavričnih barv še svoj živi dan nisem videla. Najprej sem se zagledala v ogledalo. Zelo sem ga bila vesela. V prejšnji učilnici ga nismo imeli in smo se hodili gledat v stranišče. Potem sem zagledala roloje. Kako so čudoviti, z lepimi obrobami, kako lepe mizice, stolčki, omare ...! Kakšni panoji! Danes izdelujemo metulje za na omaro. Smo pravi umetniki.

Vanda Černigoj, 2.c

V novi učilnici se rad učim in se mi nikoli ne mudi domov, saj je tako

pisanih barv. Pisani so stoli, roloji in mizice, ki so polne naših knjig in zvezkov. Radi se učimo in tudi veliko petic dobivamo, odkar smo v tako lepi učilnici. Naše mizice so roza barve, zgoraj pa so pisane. V šolo rad pridem, ne da bi me kdo prosil.

Simon Albreht, 2.a

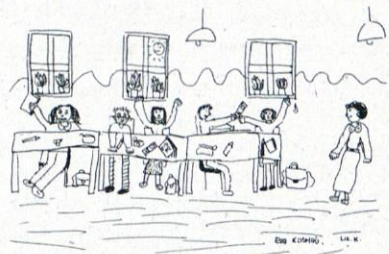
Ko smo si ogledali prenovljeni del šole, se mi je zdelo, da sanjam. Vse je bilo tako lepo. Na omari so bile postavljene sovce in izdelki iz gline. Zelo sem bila vesela, da imamo ogledalo. Na panojih so viseli sončki in tudi moj je bil med njimi. V vazi so bili tulipani. Ko smo stopili iz učilnice, smo na hodniku videli knjige in lepo obarvano mizico - deteljico. Odšli smo nazaj v staro učilnico in nehala sem sanjati. Zazdelo se mi je, da bo v prenovljeni šoli zelo prijetno.

Mojca Rus, 2.c

Nova šola

V novi šoli je lepo, hija, hija, hija, ho! Tu ne smemo se loviti, niti v steno se zabiti.

V novi šoli je svetlo, hija, hija, hija, ho! Mize rumene, vse novo, v novi šoli je res lepo!

Tretji dan v novi šoli

Naša učilnica je še vedno lepa in čista. V ponedeljek popoldne smo imeli za starše nastop in smo morali pripraviti stolčke. Boštjan in Robi sta zelo previdno prenesla klopce iz hodnika v učilnico. Nekaj učencev je doma pozabilo copate. Sami so se sezuli in hodili kar v nogavicah. Vsi zares zelo pazimo na naš razred. Nič ne čekamo po klopih in po tleh nimamo nobenih papirčkov. Snažilka nas je pohvalila, da bi lahko samo prezračila. Vsak dan nas hvalijo. Tudi tovarišica. Andrej je trikrat pobrisal tablo, da bi bila lepa. Noben se zdaj ne podi po razredu. Radi hodimo v šolo in smo veseli, da smo v 4. razredu. Če bi bili v 5. razredu, ne bi imeli tako lepe učilnice.

Branka Oštir, 4.b

V novi šoli mi je zelo lepo. Po treh dneh ni še nič umazano in uničeno. Zelo sem vesela, ker smo samo mi v učilnici, daje popoldne prazna. Vsako jutro grem zdaj raje v šolo, ker vem, da sem v prelepi učilnici. Tovarišica je huda, če stolov no nese in jih vlečemo po tleh. Vsak se potem takoj spomni in jo hitro ubogamo. Malicamo v jedilnici. Hrane res ne moremo nositi v tako lepe učilnice. V prelepem razredu se da še in še lepo in prav učiti.

Sabina Kodele, 4.b

Nova šola

Ko zjutraj ura zazvoni, hitro vstanem en, dva, tri.

Na poti v šolo s prijatelji, govorimo o novi šoli vsi.

Ko stopim do učilnice, zagledam lepe mizice, stole in omare, da mi kar srce zastane.

Na oknu vidim pisan cvet, ki gleda me, kako sem srečen spet.

Res lepa je ta naša nova šola, ki nam učencem je zgrajena.

Zato bodimo vsi učenci pridni, srečni in veseli!

Miha Ivančič, 3.b

MOJI SPOMINI NA LOGAŠKO ŠOLO

Ana Jenko - Štravsova Nuška

Kolikor daleč sega moj spomin v otroštvo, je neločljivo povezan z logaško šolo.

Moj oče, Karol Štravs, je nastopil službo upravitelja šole v Dol. Logatcu v letu 1921, mislim, da avgusta. (Rodila sem se novembra istega leta.)

Takrat so imele vse šole, poleg šolskega, tudi stanovanjski del, saj je bilo stanovanje za šolskega upravitelja del njegove plače. Logaška šola, je bila enonadstropna stavba, zidana v slogu večine javnih zgradb v tistem času. Imela je zelo velik vrt. Ob stehnah so bile zasajene hruške - špalirke in kar nekajkrat sem po teh hruškah splezala skozi odprto okno v šolo, in sicer v prvi razred v pritličju, ko še nisem hodila v šolo.

Šolski del je imel v pritličju dve učilnici ter stranišče - sanitarije v današnjem smislu jim pač še nismo mogli reči. Pisarna je bila v prvem nadstropju, prav tako pa tudi trije razredi. Šola je bila šestrazredna. Do končanega četrtega oziroma petega razreda so jo obiskovali vsi učenci, šesti razred pa je bil namenjen tistim učencem, ki niso šli naprej v srednje šole, ampak so morali obiskovati pouk do končanega štirinajstega leta - takšni so bili takratni predpisi. Ob večernih urah pa so bili v šoli razni tečajji, npr. tečaj esperanta, za ta mednarodni jezik se je takrat ogrevalo kar nekaj ljudi, in pa večerna obrtna šola, ki so jo obiskovali tisti učenci in učenke, ki so bili vajenci pri raznih obrtnikih ali v trgovini in gostinstvu.

Iz svojih šolskih let se spominim učiteljic in učiteljev, ki so učili takrat na naši šoli - z nekatere sem ohranila stike prav do njihove smrti. Med njimi je bila Katarina Punčuh, ki me je učila v prvem razredu in je pokopana v družinskem grobu na gornjelogaškem pokopališču. Potem se spominjam Eme Mislaj, Fanike Balanč, ki se je kasneje preselila v Ljubljano, Rozalije Šinigaj, Primorke, ki je po upokojitvi odšla domov na Primorsko, Davorinka Deželna, ki smo jo kljub njeni strogosti imeli radi, saj nas je naučila mnogo otroških pesmi, mnogih se spominjam še danes, pa Lilijane Berlan, ki je učila poleg drugega tudi razna ročna dela, predvsem fante, saj so se pri njej naučili vezati knjige, rezljati in podobno. Po upokojitvi je odšla v Ljubljano, kjer je živela skupaj s svojo sestro in kjer sem jo obiskovala prav do njene smrti konec januarja 1952. leta. Kasneje je prišla na šolo še Kristina Velkavrh, ki je učila tudi še po vojni. Moški del učiteljskega zbora je bil občutno redkejši. Poleg očeta sta bila člana zbora še Milan Sartori, odlični matematik, ki je znal s svojo dobrohotno ironijo umiriti marsikatero preveč razgretoga rogovileža v šestem razredu, in pa katehet Valentin Remškar, ki je imel zlato srce za reveže. Ne smem pa pozabiti tudi šolske sluginje Rezke Mihevc, in čeprav je bila takrat šola manjša, je imela velika dela. Ker še ni bilo električnih zvoncev, je bila njena prva naloga, da zvoni za začetek in konec šolskih ur, kar je teta Rezka", kot smo

ji rekli, opravljata z vso vestnostjo. Tudi čiščenja je imela kljub manjši površini šole več kot dovolj, saj je bil takrat povsod ladijski pod, ki ga jo bilo treba redno mazati in od časa do časa poribati, pa tudi stranišča so zahtevala mnoga čiščenja in vsakodnevna ribanja s sirkovo krtačo; ne samo, da so bila ta stranišča "na prosti pad", kot smo se včasih radi norčevali, tudi otroci, razen izjem, niso še bili tako vzgojeni, da bi pazili na higieno. Taka da je imela Rezka vedno dela čez glavo - in vsa čast ji - opravljala ga je zelo dobro.

Stanovanjski del je imel v pritličju kuhinjo, majhno in večjo sobo, v prvem nadstropju so bile velika in manjša spalnica ter podstrešna sobica. Tam je živela naša šestčlanska družina: poleg očeta in mame je z nami živela še očetova sestra, naša Hanca. Bili smo trije otroci: Saša, rojen 1919, ki živi v Švici, mlajši brat Marjan, ki živi v Avstraliji in jaz. Saša je bil zelo priden, ubogljiv in discipliniran, jaz že bistveno manj, da pa ne govorim o mlajšem bratu, ki je bil pravo živo srebro. Zelo rad se je potepal, in čeprav je mami dal častno besedo, da ne bo šel nikamor, je izginil od doma takoj, ko mu je mama obrnila hrbet, in nemalokrat smo ga iskali vsi trije: Saša, Hanca in jaz. Spominjam se, kako je oče vsako popoldne delal tudi v pisarni - pouk je bil samo dopoldne - točno ob treh pa smo vsi trije otroci odšli na dvorišče pod pisarniško okno in poklicali očeta, ki je potem prišel domov in nas peljal na sprehod. Obredli smo vse gozdove okrog Logatca, oče pa nam je pripovedoval o naravi, polju, drevju - skratka že od malega nam je vcepil ljubezen do narave. Nehote me vse to še danes spominja na verze iz Župančičove Dume: "Tvoja roka, moj otec, zemlje mi lepoto odpirala in, čudo za čudom, zavese prirode odstirala."

Poglavje zase je bil šolski vrt. Čeprav bi človek mislil, da je bil le nekakšen fevd šolskega upravitelja, pa je bil mnogo več. Predvsem je bil namenjen učenju pri urah kmetijstva v petem in šestem razredu. Že na fotografiji lahko vidimo, da je bilo drevje vsako jesen pobeljeno z apnom, Učenci so se učili obrezovanja in cepljenja sadnega drevja in vrtnic, nadalje škropljenja - skratka vsega, kar je v tistih časih veljalo za pametno gospodarjenje s sadnim drevjem.

Edino škropivo, ki so ga takrat uporabljali, je bila modra galica. Kolikor se spominjam, so bile glavne sorte jablan, ki so takrat rastle na šolske vrtu, carjevič, kanadska reneta, jonatan in beličnik. Oče je takrat poskusno vsadil tudi neko rusko sorto jablane, imena se ne spominjam, pa tudi tega ne, kako se je obnesla. Najugovzhodni strani je bila topla greda, kjer je mama vzgajala sadike. Tam sta bili tudi dve slivi, ena pa je bila še na dvorišču, kjer je rasla še velika hruška, moštrca" smo ji rekli.

Vrt je bil zelo velik in je imel tri večje enote za gojenje različnih povrtnin. Vse so bile obrobene s

travo, tako da je tam raslo tudi drevje. Na en strani njivice, ob cerkvenem zidu pa je bil zasajen ribez. Na tej njeni smo gojili predvsem kapusnice: zelje, ohrovt in brstični ohrovt. Zelja smo pridelali dovolj za našo družino. Ob cerkvenem zidu je bila tudi lesena uta za vse potrebno orodje. Na drugem koncu so bile vsajene ostale vrtnine: solata, korenje, peteršilj in podobno, na tretjem pa nekaj krompirja in fižola. Na vseh površinah pa je bilo treba kolobariti.

Ob šolskem zidu so bile ob hruškah zasajene potonike raznih barvnih odtenkov od rdeče prek rožnate do bele barve. Tudi ostale grede so bile obrobene: nekatere s pušpanom, druge s travo. Na podolgasti gredi, ki je segala od šolskih do vrat našega stanovanja, so rastle vrtnice vseh vrst in barv, vmes pa so bile nasajene gladiole. Spominjam se, kako sem včasih po nevihti stekla na vrt in občudovala dežne kaplje, ki so se v soncu iskriale na listih vrtnic. Posebno pozornost je mama posvečala okrogli gredici. Na njej so spomladaj zacveteli prvi tulipani, kasneje pa je mama na to gredo posadila obrobo iz oranžnordečih salvij, v sredi pa je nasadila modri ageratum. Na jesen, ko je to cvetje že odcvetelo, pa je gredico spet očistila in zasadila vodenke, ki so potem vzdržale do prve slane. Seveda, je kasneje seme pridelala sama, da ga ni bilo treba kupovati. Rada je dostikrat menjala cvetje na gredah, tako da je včasih sadila astre in cinije, vendar je vedno gledala, kako je uskladila barve, da je bil učinek večji. Kolikor vem, je enkrat celo dobila nagrado za najlepše urejen šolski vrt v Dravski banovini (recimo, kar v Sloveniji).

Tam, kjer je danes prehod v šolo, mimo De Glerijevih, je bila včasih ograja. V tistem kotu je bilo zasajeno okrasno grmovje: predvsem ogromen jasmin, več barv španskega bezga; japonska kutina - skratka, bil je čudovit kot. Tam smo imeli klopco, kjer sem, ko sem bila že večja,

požirala knjigo za knjigo. Razen tega je bila tam tudi precej velika cvetlična greda, obrobjena s pušpanom, kjer so bile zasajene dalije, irisi in podobno. To je bila precej visoka greda, ker so rože zrasle precej visoko. Spominjam se, da sem se kot otrok spraševala, zakaj so rože vsako leto manjše, pa mi je potem oče rekel, da niso rože manjše, le da sem jaz vsako leto večja.

Pa še nekaj bi rada povedala: kako smo pri nas radi prepevali. Menda smo imeli kar vsi veselje in posluš za petje, in tako smo, ne samo kot otroci, ampak tudi kasneje, ko smo že odrasli, marsikateri večer preživeli doma ob pesmi. Razen tega smo se takoj, ko smo začeli hoditi v šolo, začeli učiti tudi violine. Najbolj navdušen je bil starjši brat, ki je vseh pet let v osnovni šoli in potem še vseh osem let v gimnaziji imel redne violinske ure pri raznih glasbenih učiteljih tistega časa. Tudi jaz sem se zelo rada učila violine, pa sem morala zaradi boleznih za dve leti prekiniti s poukom in šele na srednji šoli sem ponovno začela s študijem violine.

Kakor sem že omenila, smo v času, ko smo hodili v srednjo šolo, vsi trije otroci stanovali v zavodih in smo domov prihajali le za praznike in med počitnicami. Moram pa reči, da počitnice niso bile za nas čas brezdelja, ampak smo imeli vsak svoje dolžnosti. Fanta sta dopoldne hodila delat h mehaniku Žvabu, jaz pa sem morala vsak dan pospraviti spalnice in pokrpati na kupe nogavic - včasih smo jih morali še krpati, ker pač ni bilo mogoče starih, strganih nogavic kar metati proč. Ob sobotah pa smo skupaj pospravili vrt, odstranili vse travice s potk in po potrebi nasuli novega peska. Popoldne pa smo bili prosti. Največkrat smo popoldneve prebili v kopalnišču na Brodu ali smo šli v gozd, fanta pa sta šla včasih igrat odbojko.

Ne vem točno kdaj, vendar še precej pred vojno je oče postal šolski nadzornik. Njegovo delovno po-

dročje je obsegalo šole do Nove vasi na Blokah, do Vrha Svetih Treh Kraljev in do Hotedršice. Kolikor je bilo mogoče, je potoval z železnico - avtobusnih povezav še ni bilo - dragače pa je bilo njegovo prevozno sredstvo kolo. Danes si kaj takega sploh ne moremo več predstavljati.

Ko se je leta 1941 pričela vojna in z njo italijanska okupacija, se je v šoli nastanila italijanska vojaška bolniš-

*Campio contravento - D. quest
Manigo - Treviso.*

Portret g. K. Štravs, leta 1942.

Naslikal g. Rajko Šubić v internaciji v taborišču Manigo - Treviso.

nica. Nas so pustili v stanovanju, zasegli pa so obe sobi v pritličju, eno za pisarno in drugo za operacijsko sobo. Junija 1942 sta odšla v italijansko internacijo oče in mlajši brat Marjan. Starejši je takrat pomagal na občini pri razdeljevanju živilskih nakaznic. Iz internacije sta prišla točno po šestih mesecih, 29. decembra 1942, predvsem po zaslugi očetove invalidnosti - leta 1918 so mu odstranili poškodovano ledvico, in tako je bil 50% invalid - malo pa tudi zaradi prošnje na italijansko oblast in zaradi intervencije zdravnikov z bolnišnice.

(nadaljevanje prihodnjic)

MAMICA, MAMA, MATI

Največji, neprekosljivi dogodek je bil, ko me je mami spravila na svet in mi posredovala življenje. Po njej sem podedovala nekaj drobnih telesnih vrlin. Drugače pa je bilo še veliko duhovnih pečatov, ki mi jih je dala mama. Kot otroka me je učila govoriti, hoditi, čeprav je tudi ati pomagal pri tem. Moja mladost je lepa. Dobil sem še dva brata, spoznal sem sosedove otroke, s katerimi sem se igral. Mama me je previjala, hranila, oblačila, da sem čist in sit skakal zunaj. Težave so se začele, ko se je rodil moj prvi brat in je mamico napadla astma. Tedaj bi morala skrbeti bolj zase kot pa za nas. A se je veliko žrtvovala, da nam ne bi bilo hudo.

Pa so prišla tista leta, ko sem prvič prestopil šolski prag. Mami me je spremljala v šolo prvi dan, da bo tudi ob tej nenadni spremembi nekdo pri meni. V službi jo je skrbelo, kje hodim, kaj delam, kako se počutim, če kaj jem itd., ko je ni bilo doma, jaz pa sem bil na poti iz šole. Popoldne se je poleg priprave kosila in pospravljanja morala ukvarjati še z mano in mi pomagati pri domačih nalogah in pri učenju. To ji je požrla veliko časa.

Tako so minevala leta. Šel sem k prvemu svetemu obhajilu. Šla sva kupit obleko, da bom lepo oblečen. Takrat mi je bilo še skoraj vse všeč, kar sem dobil. Sedaj pa sem tudi jaz

že velik, skorajda odrasel, in tako že pri večini stvari kompliciram in se hudujem, če ne dobim tistega, kar si želim, pa čeprav se ponavadi izkaže, da bi bilo tisto, kar mi je želela kupiti mama, boljše kot pa, kar sem si izbral sam.

Cankar je v črtici Sveto obhajilo opisal, kako so otroci čakali na kruh in se hudovali na mamo ter jo krivično sodili. Potem je to obžaloval in zapisal, da so pili njeno kri, tako tudi jaz in po večini tudi drugi otroci pijemo materino življenje.

Boštjan Lukančič, 8.r.
OŠ Rovte

"Ko sem še majhen bil..."

Rodila sem se kot četrta, zadnja v družini. Zato sem bila zelo zaželeno in priljubljena. Starejša sestra mi pripoveduje, kako močno se je želela sestricu, takrat ji je bilo šest let, in je bila ob mojem rojstvu zelo srečna. Vendar je njena sreča že v nekaj dneh izginila; ravno obratno: bila je razočarana. Pravi, da sem samo spala in jedla, sploh se nisem hotela pestovati. Hitro sem rastla in pri svojih desetih mesecih shodila. Ati mi večkrat pravi: "Še dobro hodila nisi, pa si že vrtela jeziček kot huda ura. To se ti še sedaj pozna."

Moram povedati, da dem imala srečo: kljub temu da sta oba starša

zaposlena, sem bila doma, v varstvu svoje stare mame, ki še sedaj živi pri nas in je stara 91 let. Seveda pa je bila pred 10 leti še krepka in zato mi ni bilo treba v vrtec. Ko sem bila stara približno pet let, je mama odšla na operacijo noge in šla sem v vrtec samo za nekaj mesecev. Teh nekaj mesecev je bilo dovolj, da sem spoznala veliko prijateljic in med njimi tudi Uršo, s katero sva še sedaj kakor "rit in hlače"

Doma sem se imela super, saj sem bila najmlajša. Mamica se je vedno potegnila zame in rekla: "Revše, najmlajša si in brez moči, ampak jim boš že pokazala, ko boš

velika!" Seveda pa to ni bilo res, imela sem dolg jezik, ki je široko opletal.

Dobila sem tudi svoje bojno ime Livo. Starejši brat me še sedaj kdaj zbode in vpraša: "Kako kaj, Livo?" Ampak sploh ni problema, takoj mu vrnem: "Kako kaj, Orangutan?" On je imel namreč bojno ime Orangutan, moj drugi, tudi starejši, brat pa Tazan.

Moje otroštvo je bilo zelo lepo in želim, da bi takega imeli vsi otroci.

LIVA
OŠ Rovte

Dan oddiha - sprostitev za gledalca

Člani dramske sekcije športno kulturnega društva Vrh sv. Treh Kraljev so 17. februarja pripravili premiero komedije Valentina Katajeva "Dan oddiha". Dvorana v osnovni šoli na Vrhu je bila nabito polna, gledalci pa so se sproščeno nasmejali dogajanju na odru.

Igralci dramske skupine sedaj gostujejo po Logaškem in drugod. Kdor je 9. marca zamudil predstavo v Logatcu, bo mogoče uspel videti odlomke na logaškem TV programu in mu bo verjetno žal, da si ni vzel časa za ogled te komedije.

Komedija se ves čas odvija v navidez mirnem počitniškem domu, kjer je na oddihu "načelnik centralne baze". V iskanju njegovega podpisa za barvno opremo otroških jasli se

zaradi komedijskih zamenjav oseb v naključnih zakonskih trikotnikih, ki jih zakrivi osebe počitniškega doma, odvijajo številni smešni prizori. Matija Trček v vlogi Zajceva je dejansko nosilec celotnega dogajanja in je svojo vlogo odigral komediji spodobno. Njegova igra potegne še tako hladnega gledalca v sproščen smeh, seveda, ob prostodušnosti ostalih igralcev. Čeprav so bili med igralci tudi taki, ki so doživeli svoj odrski krst, pa celotno igralsko ekipo lahko samo pohvalimo. S tako čvrsto ekipo in imenitnim režiserjem Jerebom bo dramska skupina Vrh sv. Treh Kraljev lahko še dolgo dosegala lepe uspehe na domačem odru in drugod.

A.Č.

Danubia sax quartet Wien ali Lev se predstavi

Danubia sax quartet je mlada zasedba glasbenikov, ki prihajajo z Dunaja. Vsi so študentje Visoke šole za glasbo in upodabljajoče umetnosti na oddelku za saksofon. Tako piše na zloženki, ki smo jo dobili obiskovalci koncerta v petek, 16. februarja, v Narodnem domu v Logatcu. Pa ni čisto tako. Lev Pupis sicer res študira na tej ugledni glasbeni akademiji, pa kljub vsemu prihaja iz našega okolja. Logatec je več kot prijetno presenetilo spoznanje, da imamo med seboj tudi tako mlade umetnike. Lev je namreč šele slabo leto na tej mednarodno priznani šoli, pa se je že priključil starejšim kolegom, absolventom, v zanimivem kvartetu saksofonov. Najbrž smo tudi zaradi njegovega navdušenja in zavzetosti profesorja mag. Ota Vrhovnika iz Slovenj Gradca imeli priložnost ta koncert slišati tudi v Logatcu.

Z zasedbo štirih različnih saksofonov se je mladim ustvarjalcem posrečila združitev francoskega in dunajskega stila. Koncert nam je ponudil novo zvočno izkušnjo. Kvartet predstavlja učinkovito ko-

morno zasedbo. Vsak sax, od soprana, tenorja, baritona pa do alta, ki ga igra Lev je solistično prisoten v simfoničnih orkestrih, kar še dodatno podkrepi kvartetovo polnozvočnost.

Na koncertu smo imeli priložnost slišati program, ki sega v same začetke saksofonske literature, pa tudi v znane klasične in baročne transkripcije in nenazadnje tudi moderno klasično glasbo.

Navdušeno občinstvo, ki je bilo sicer za takšen koncert, tako kot je navada v Logatcu premalo številčno, si je ob humorni in sproščeni govorni predstavitvi Leva priploskalo še nekaj bisov, med katerimi so se našle tudi najbolj znane skladbe svetovnih avtorjev. Lepo in spodobno se, da so bili med obiskovalci tudi nekateri Levovi sovrstniki in celo njegovi bivši šolski učitelji! Slednji namreč dostikrat pozabijo, da se izobraževanje in vzgoja velikokrat vežeta tudi na kulturo.

Levu pa veliko entuziazma še naprej, da bo pogumno bombardira slovensko in evropsko saksofonistično sceno.

Janez Čuk

Priložnost za srečanje in - slovo

Sobotnega večera, 24. februarja, je OMPZ "Notranjska" vabil v Narodni dom na Pevsko srečanje treh obrtniških pevskih zborov.

Izza Hrušice je prispel pod vodstvom Petra Vidriha Nonet obnočne obrtne zbornice Ajdovščina. Moška deveterica programsko ni tvegala, ostala je zvesta tradiciji slovenskega zborovskega "bel canta". Kar primerno dobro pevsko orožje je uporabil baritonski del Noneta, prijazen lepo je opravil solist z Ljubuznjico in pomladjo, in prav za to ne bi bilo nič na škodo zvočnosti, če bi se primorski tenorji malce bolj odprli. Saj to znajo, in bolje bi se slišalo. S pogumnejšim pevskim zastavkom je predstavil Moški pevski zbor iz Radomelj zborovodja Vinko Jager. Bržčas smo celo z logaškega koncertnega odra prvič slišali Fabianičevega humornega Sv. Konstantina in harmonično nekoliko drugače ubrano Meglico v priredbi Zdravka Švikaršiča. Tudi pri tem zboru je bilo mikavno poslušati soliste. Kar neverjetno lepo de pri srcu, če človek posluša tudi spevni bas ali celo bas, ki odpoje Kaj bi te vprašal ... Po zvočnih poteh Pesmi od rojstva pa je zbor pokazal, da zmore še več.

Sklepni del koncertnega večera je pripadal Obrtniški mešanemu pevskemu zboru "Notranjska", logaškemu poslušalstvu že kar domače zvoneči pevci s pevkami, seveda.

Zborovodja Janez Gostiša, ki ve, kako se stvarjem streže, nas je ponovno prepričal, da zbor lahko poje tako, kakor je naučen in kakor se mu dirigira. In dober zborovodja ne zaupa naključjem - raje pripravi zbor z disciplinsko natančnostjo, s katero mu pevci sledijo in rzavijejo bogato komplementarnost zvočnih barv (čeprav bi še kako možko grlo ne bilo odveč!) in dovolj tenkočutno harmoničnost v različnih dinamičnih stopnjah. In še dvoje prijetnih presenečenj je ponudil zbor: najprej je od osmih kar polovica pesmi vnesla svežino sodobnejše zborovske ustvarjalnosti (Kogoj, Vrabec, Kumar - ta kar s tremi skladbami), in potlej - z izjemo Žirovnikove Večernice-se je bil zbor tega večera zapisal intimi in ognjevitemu zublju mediteranskega glasbenega občutja; kar sploh ni slabo. Zase bi od tega nastopa izbral Kogojovo Stoji mi polje in Kumarjevo Alegorijo. - Aplavz za dodatek je izražal iskreno priznanje "Notranjski" in njenemu zanesljivemu zborovodju.

In za slovo?

Albin Čuk, nepregledno dolgo let predsedujoči Zvezi kulturnih organizacij Logatec, je v tem svojstvu zadnjič nastopil s čestitkami in cvetjem za pevce. Bineta smo spoštljivo sprejemali in doživljali kot neločljivi del logaške kulturne tradicije. Poslednjič je kot predsednik govoril z odra:

Kulturno radožive Trate

Marsikdo, ki prek Logaških novic pozorno spremlja kulturni utrip naše občine je verjetno že pomislil, da je v kulturnošportnem društvu Trate zamrla vsakršna dejavnost.

V društvu in v celi krajevni skupnosti je namreč pestro in razgibano že vse od začetka lanskega decembra, ko je dobrotnik Miklavž v spremstvu hudičev in angela prihitel naravnost iz Bohinjskega kota ter obdaroval otroke in starejše. Še dobro, da sta mu stali ob strani KS Trate in Občina Logatec.

Tradicionalno praznovanje štefanovega pa vsako leto tradicionalno pokvari vreme z obilico snega in burje. Kdor vsaj malo pozna take vremenske razmere na Medvedjem Brdu ve, da z burjo tudi tradicija ne more opraviti, torej je moral tudi tokrat sveti Štefan popustiti.

Društvo pa je bilo aktivno tudi

januarja, ko marsikje vlada kulturno mrtvilo. Pripravili smo namreč družabni večer za vse vaščane, ki so tako ali drugače pomagali pri pripravi ali izvedbi kmečkega praznika ali kake druge prireditve v kraju. Vabilu se je odzvalo kar lepo število ljudi, ki so ob jedachi in pijači tudi zaplesali in se povesečili. Veselilo nas je, da se je našemu vabilu odzval tudi g. župan s soprogo.

Ob kulturnem prazniku je bila naša dvorana spet polna. Člani pevskega zbora so pripravili kratek recital. Večer so obogatili gojenci Glasbene šole Logatec pod vodstvom Marjana Grdadolnika. Za konec so se, kot vedno, izkazali šolarji s podružnične šole Planine pod vodstvom Ane Žakelj in zaigrali Butalce, ki so se umno ukvarjali z razširitvijo cerkve.

Tudi dramska skupina nadaljuje s svojim delom. Z veseloigro "Kje je meja" je sredi marca gostovala v sosednjem Zavrtaču, načrtuje pa tudi obisk v Lazah pri Planini, v Godoviču in morda še kje.

Iskreno petje je bližnjica k sreči Ob srebrnem odmevu Logaškega okteta

Na letošnji Prešernov praznik smo bili priča edinstvenemu kulturnemu dogodku. V logaškem Narodnem domu je logaškim poslušalcem in drugim prijateljem lepega petja svoje petindvajsetletno ljubiteljsko pevsko ustvarjanje predstavil Logaški oktet. Taka obletnica, zaznamujejo jo le redke glasbene skupine, je kar prav, da odmeva. In oktetovci so svoje dolgoletno poustvarjanje prav zato naslovili kar Srebrni odmev.

Logaški poslušalci smo v teh letih lahko prisluhnili vsaj nekaj deset oktetovim nastopom in koncertom vsako leto. Oktetovci sami so jih za beležili prek 600 - doma in na tujem. Poznajo jih domala na vsakem koščku Slovenije, poznajo jih tudi na Hrvaškem, in v Bosni ter naši rojaki v Italiji in na Koroškem. Prav gotovo pa vsem - tako pevcem okteta kot njihovim poslušalcem - ostaja v najbolj prijetnem spominu lanskoletno gostovanje v Argentini.

Ob srebrnem jubileju je oktet izdal tudi posebno knjižico, ki jo je tako kot kaseto skupaj z vstopnico prejel vsak obiskovalec. V knjižici je natančno popisana oktetova srebrna pot in čestitke prijateljev ob tem prazniku. Za srebrno obletnico je Oktet izbral repertoar, ki zajema vsa obdobja glasbenega ustvarjanja od renesanse do današnjih dni. Poslušalci, ki smo želeli prisluhniti srebrnim glasovom, smo bili presenečeni nad odrsko sceno in enkratnim usklajenim gibanjem pevcev in napovedovalca. Za tako režijo je poskrbel dolgoletni član Okteta in njegov zvesti spremljevalec Marcel Štefančič.

Na oder so oktetovci prišli ob zvokih Vrabčeve Zdravljice z lastne zgoščenke, ki so jo (tako kot tudi drugo kaseto) izdali konec lanskega leta in s sklepnim motivom skladbo pospremili v živo. Zbrane sta pozdravila župan Občine Logatec Stanislav Brenčič in častni pokrovitelj

blagohotne želje za boljše in lepše kulturne čase. -Človek, ki mu ostaja Logatec dolžnik. - Bine, kajne, da si nas imel rad? ... Hvala. - Morda kdaj prejmeš tisti šopek rož.

Še bodo rože, tudi v pesmih. Tudi srečanj bo še. Slovo pa vedno pridne na koncu.

koncerta, predsednik države Milan Kučan. Sledila je še podelitev Prešernovih nagrad, ki so jih prejeli Anica Perpar, Cveto Maček in Franc Mihevc.

Zatem je končno prišel na vrsto slavljeneč - Logaški oktet. Najprej so pevci zapeli dve Gallusovi, in skladbo P. Pierluigija da Palestrina O bone Jesu. Že po prvih akordih je bilo moč zaznati skladnost glasov - obeh tenorjev, baritona in basa, ki je svojo veličino dokazoval predvsem v prvem, bolj zahtevnem delu koncertnega programa. Sledili sta skladbi Njest svjat in Otče naš in se prelili v lahkotno Beethovno Večerno in Foersterjev Večerni ave. Čeprav se je naslednja skladba iz Foersterjevega Gorenjskega slavčka začela: Gorenjci ljudje smo veseli, se je marsikateremu poslušalcu na obrazu zarisal vesel nasmeh in potrdilo, da znamo biti tudi Notranjci veseli. Zadnja skladba prvega dela koncertnega sporeda se je začela Oktetovi obletnici primerno (malo za šalo, malo za res): Kam si šla mladost ti moja, kakor sonce za goro...

Po kratkem premoru smo prisluhnili drugemu delu programa, v katerega so pevci uvrstili pretežno skladbe slovenskih skladateljev. Kajuhovo Samo en cvet so posvetili vsem, ki so kdaj prepevali v Oktetu, Gradnikovo Belo brezo pa svojim ženam, ki so potrpežljivo prenašale večere in dneve, ko so ostajale same doma, možje pa so se "potepali" po vajah ali po koncertih. Povezovalec koncertnega programa Matjaž Tanko, seveda, ni mogel mimo tega, da ne bi omenil gostovanja Okteta v Argentini, zato so pevci zapeli tudi argentinsko narodno Camino del Indio. Čutiti je bilo, da so bile poslušalcem v dvorani skladbe slovenskih skladateljev veliko bolj domače in prijetne. To je vsakokrat znova potrdil tudi aplavz, posebno pa še pri solističnih točkah očeta in sina Grom: ne bi bilo koncerta brez Petrove Prišla bo pomlad, in kdo ve, če bi namesto Lovra kdo preplaval Zilo noj Dravco. Sledilo je pet narodnih, ki so jih priredili C. Pregelj, A. Grum, J. Golob - ta je pesem "Pa moja ta stara" priredil prav za oktetovo 25-letnico - in Logatčana Dragan Adam in pevovodja Okteta Janez Gostiša. Uradni del koncerta, ki ga je v živo prenašal tudi Notranjski radio, je izzvenel v

Oživela je tudi folklorna skupina, ki je nekaj časa mirovala zaradi popolnoma življenjskih razlogov. Na srečo so pesalci prav kmalu spet našli. Na Gregorjevem sejmu so pokazali, da kljub letom še niso za v staro šaro, morda celo zaradi let predstavljajo posebnost. Istega dne so obiskali tudi Dom upokojevcov na Vrhniki. Ob minulem prazniku žena so se z nageljčkom spomnili osamljenih in bolnih. V veliko veselje so starejšim v domu tudi zapeli nekaj starih narodnih pesmi ter jim tako popestrili dan. Plesalci in pevci folklorne skupine so z veseljem sprejeli vabilo, da kmalu spet obišejo dom. Vabil in ponudb jim torej ne manjka, zato jim lahko želimo le čimveč zdravja, kajti veselja in vztrajnosti jim očitno ne manjka.

To so torej kulturne drobtinice iz življenja krajevne skupnosti Trate. Škoda, da v ZKO Logatec ni čutiti interesa za podeželska društva. Za začetek bi bila dovolj vsaj občasna dosegljivost odgovornih oseb.

Marija Rupnik

humorni skladbi J. Ježa Eno pesem peti, v kateri so se oktetovci izkazali ne le kot odlični pevci, pač pa tudi kot dobri igralci. Aplavz po zadnji pesmi dolgo ni bilo konec, in prav tak aplavz je skoraj edina nagrada slehernemu pevcu za njegov trud.

Sledila je podelitev Gallusovih značk, ki sta jih za svoje pevsko in siceršnje glasbeno udejstvovanje prejela "skrajna" pevca Okteta: tenorist Andrej Logar in basist Tone Žigon. Igor Švara je imenu Zveze kulturnih organizacij Slovenije za poustvarjalne dosežke Oktetu podelil Gallusovo listino z željo po še dolgoletnem prepevanju. Mnogi Oktetovi prijatelji so se nato zgrnili na oder in mu prinašali pozdrave in čestitke. S pletenko je prišel veliki ljubitelj in prijatelj Logaškega okteta Stanko Benko; sledili so predstavniki Občine Logatec, pokrovitelj koncerta. Zahvale, rože in darila so prišla še v imenu ZKO Logatec, Petra Rappeta, Mešanega zbora Lubnik iz Škofje Loke, Moškega zbora iz Hotedršice in Metke Volčič v svojem in v imenu Miha Baloha.

Tudi oktet je ob svoji obletnici izrazil zahvalo KLI Logatec za moralno in denarno podporo, Urški Malovrh za dolgoletno skrb za urejenost vadbene prostora, Marcelu Štefančiču za vse srce in pretanjen posluš pri dolgoletnem vodenju okteta, Albinu Čuku za naklonjenost, ki jo je izkazoval oktetu, in človeku, brez katerega ne bi bil Oktet nikoli to, kar je - umetniškemu vodju Tomažu Tozonu. Ko smo mislili, da so se končale vse zahvale, se je Oktet zahvalil še zvestim poslušalcem in prijateljem z dvema dodatkoma. In aplavzu ni bilo konca...

Oktet se je poslovil z Vodopivčevu Pobratimijo. Pripev "Da srce zvesto kakor zdaj, ostalo bode vekomaj!" se je oglasil iz posnetka, pevci pa so se zlili s poslušalci, od koder so bili pred tolikimi leti izšli...

Morda ta obletnica ponuja priložnost, da se pevski sestav pomladi, kar bi prineslo novo svežino in novega pevskega poleta. Kakor koli že, oktetu želimo še veliko pevskega nemira, ki osrečuje...

Mihaela Gostiša

Koncert pihalnega orkestra Logatec

V februarju, mesecu kulture, smo v Narodnem domu poslušali koncert, ki ga je za šolarje "8 talcev" pripravil Pihalni orkester Logatec. Bilo je zanimivo in zabavno. Člani orkestra so se potrudili pri igranju, povezovalci pa je s prijetno besedo zanimivo predstavil posamezne instrumente, kar je bilo za nas tudi poučno. Izvedeli smo marsikaj novega, tudi to, da je rog daljši od avtobusa, če bi ga raztegnili. Tega

verjetno tudi vi niste vedeli, kajne? Najbolj mi je bila všeč prečna flavta, ker ima zelo lep in nežen zvok.

Slišali smo tudi, da je Pihalni orkester pred kratkim dobil priznanje na Češkem. Ponosna sem, da imamo v našem kraju tako dobre glasbenike. Ker so člani še zelo mladi, sem pričarana, da bodo še veliko dosegli.

Krista Urbas, 5.c
OŠ "8 talcev" Logatec

Občinsko smučarsko tekmovanje v Rovtah

V petek, 1. marca, je bilo v Rovtah občinsko prvenstvo v veleslalomu za osnovnošolce, ki ga je organizirala OŠ Rovte. V lepem in sončnem vremenu so se tekmovalci pomerili v šestih kategorijah.

Tekmo so začeli cicibani, ki so štartali ob 9.30. Zmagal je Anže Zorman iz OŠ "8 talcev". Drugo mesto je zasedel Sašo Matičič iz OŠ Tabor, tretji pa je bil Sebastijan Jurca iz Rovt.

Naslednje so se na progo podale cicibanke. Prvo mesto je dosegla Zala Turk iz OŠ "8 talcev", ki je imela hkrati tudi najboljši čas med vsemi dekletimi. Na drugo in tretje mesto sta se uvrstili Martina Nartnik in Mojca Logar, obe iz OŠ Rovte.

Pri mlajših dečkih je slavil Gašper Šemrov iz OŠ Tabor. Na drugem mestu je pristal Miha Mlakar OŠ "8 talcev", tretji pa je bil Robi Šemrov OŠ Tabor.

Kot četrte so se na progo podale mlajše deklice. Progo je najhitreje presmučala Vanja Žust iz Rovt, na drugo mesto je prišla Anja Sedej iz OŠ Tabor, tretja pa je bila še ena

domačinka Tanja Dolenc.

Najboljši čas med vsemi tekmovalci pa je v kategoriji starejših dečkov dosegel Uroš Šemrov iz OŠ Tabor. Na drugo in tretje mesto sta prislučala Marko Ambrožič iz Rovt in Igor Knez iz OŠ "8 talcev".

Tekmovanje so v poznem dopoldnevu zaključile starejše deklice. Zmaga je, po zaslugi Urše Albreht, ostala v Rovtah, druga je bila Sara Kavčič iz OŠ Tabor in tretja Sabina Arh iz OŠ "8 talcev".

Kmalu po tekmih je sledila razglasitev rezultatov ter podelitev medalj in priznanj najboljšim do petega mesta. Največ, sedem medalj je osvojila OŠ Rovte, tik za petami jim je OŠ Tabor s šestimi, pet pa so jih zbrali tekmovalci OŠ "8 talcev".

Za konec velja pohvaliti še organizatorje, OŠ Rovte, za dobro pripravljeno progo in odlično izvedbo tekmovanja. Zbralo se je tudi precej navijačev, ki so ves čas spodbujali nastopajoče in tako usvarili zares pravo združje.

Marijana Kunc, 7. raz. OŠ Rovte

SMUČARSKI TEČAJ

Zima se počasi izteka, še vedno pa so sveži spomini na zimske radosti.

V OŠ "8 talcev" Logatec smo se že nakaj časa dogovarjali v izvedbi šole smučanja. Letos je do tega v resnici tudi prišlo. Za kraj tečaja smo na začetku načrtovali Kalič, nato Ulovko, ko pa je začela obratovati vlečnica na Sekirici, smo se odločili za domači kraj. S tem smo bili še bolj zadovoljni, saj smo bili tako bližje domu. Vsi smo se tega dogodka zelo veselili in težko pričakovali začetek tečaja, ki je potekal od 29.01. do 03.02.1996. Tečaj so vodili učitelji športne vzgoje. Vsako jutro smo se

zbrali ob 9. uri pri kapelici pod Sekirco.

Vreme je bilo precej mrko, kdaj pa kdaj je posijalo sonce, a kar je najpomembnejše, primerno je bilo za dobro smuko. Prvi dan smo se razporedili v štiri skupine, seveda po sposobnostih in znanju. Začetniki so se učili na položni strmini, boljši na bolj strmi, najboljši pa se le izpopolnjevali svoje smučarsko znanje. Bilo je veliko padcev, užitek, veselega razpoloženja. Menim, da se je vsakdo lahko naučil osnov smučanja, nekateri bolj drugi manj.

Vsem, ki so kakorkoli pripomogli k izvedbi šole smučanja, se v imenu učencev 5. razredov prisrčno zahvaljujem.

Marko Jerina, 5.c
OŠ "8 talcev" Logatec

Skavti pa - horuk na zimovanje!

Ga ni skavta, ki bi hotel svoje zimske počitnice presedeti kar doma za pečjo. Pa smo skavti iz čete Sove-Howki odbrzeli v neznani kraj, ki ima, sicer ne tako čudno, pač pa prav vijugasto dolgo ime: Zavrh pri Sv. Vidu nad Cerknico. Seveda, je hotelo iti v začetku vse narobe. Ko smo zjutraj ob nečloveški uri vstali iz postelje, nas je zunaj čakalo jako veliko presenečenje. Še sam logaški modrec si ne bi mislil, da je mogoče, da sredi zime, ko ima ves vesoljni otroški svet počitnice in čas za metanje v sneg in na sneg in ob sneg, zunaj prav močno pada pravi, pravcati dež. In v sili si skavt naredi še nov zakon, kakor da mu že tistih prvih deset zakonov ni dovolj. Pozor!

Od poslej obstaja tudi enajsti, sila pomemben zakon: skavt ne vidi dežja. Bi bili glavni skavtski šefi zelo začudeni, če bi v tistem trenutku videli petnajst skavtov, ki skačejo po lužah, kakor da je vse v najlepšem redu. In so bili ljubi starši že prav razburljivo na trnjih, ko so to skakanje zares videli. Pa ni pomagalo nič. Skavti so trdili, da ne dežuje in da si starši samo domišljajo in da je vsa mokrota na skavtih le plod domišljije in topla želja, da bi svoje otroke imeli spravljene lepo doma pred goro nepobrisane posode...

Ko so nas starši varno pripeljali na konec ceste, nas je čakal še kakšen kilometer ali več hoje po ledeni poti. Vse, kar smo vedeli, je bilo ime vasi,

Adoramus - kam pa, kam?

Tako so nas spraševali ljudje, ko smo se nekega petkovega večera sredi decembra lani z vseh koncev Logatca s polnimi nahrbtniki pomikali proti cerkvi. Zvečer smo še zapeli pri maši za srečno pot, in ... Pečelinko (kot smo poimenovali naše prevozno sredstvo) je zahupal in nas odpeljal dogodivščinam naproti.

Sobota. Zbudili smo se polomljeni, spanje na avtobusu res ni kaj prida, vendar sta telovadba in sendvič dobro dela. V Nemčiji, v Oberhausenu, nas je sprejel slovenski rojak, duhovnik Janez Pucelj in nam razkazal bližje mesto Essen. Imeli smo nekaj prostega časa, in ker je v evropskih velemestih na vseh ulicah polno umetnikov, smo se jim priključili tudi mi. Ustavili smo se na ulici, na tla položili klobuk in peli. In rezultat? Ena čokolada; prezebljen umetnikov ne ogreje niti pesem! Zvečer smo imeli koncert, in ker so bili nad nami naši rojaki tako navdušeni, so nas povabili na prenočevanje kar k sebi domov.

Nedelja. V zgodnjih jutranjih urah smo morali vstati in se posloviti od gostiteljev. Avtobus nas je peljal proti Belgiji, v Bruselj, kjer naj bi peli pri slovenskem bogoslužju in imeli tudi koncert. Toda zapeli smo le vstopno pesem, in potem - do konca obreda nismo razumeli niti besedice več. Obred je bil namreč v flamščini, in še dolgčas bi nam bilo, če ne bi poskušali razumeti pridige osemdesetletnega Francoza. Po maši smo zapeli pred oltarjem, naš povezovalci Marko Škrj je napovedoval, v flamščino pa je prevajal eden naših rojakov, ki nas je v Bruslju tudi sprejel. V katedrali je bilo veliko ljudi in veseli smo bili bučnega aplavza. Po koncertu smo čakali, da spoznamo naše rojake, a ni bilo nobenega.

Popoldne smo si ogledali eno od čudes sveta: atom. Zvečer smo zapeli še pri bruseljskem dečku.

Ponedeljek: Zjutraj smo se odpeljali v Pariz. Na meji s Francijo so nas temeljito pretresli, plačati smo morali kdo ve kaj in se odpeljali naprej. Pariz smo si ogledali kar z avtobusa: Elizejske poljane, Pigal, Slavolok zmage, že v mraku smo se

zapeli v notredamski katedrali in si ogledali Dome des invalides. Še vedno smo se hranili s sendviči, ki so postajali vse bolj zaželeni. Med nočno vožnjo po Seini smo si Pariz ogledali z zanimive plati.

Sreda: Jutro. Sneg. Prezgodaj, da bi bili že v Einsiedelnu, pa vendar stojimo. Goriva je zmanjkalo! Nasvet: če vam po naključju poide

Adoramus pred Eifflovim stolpom.

povzpeli na Eiffelov stolp. Prenočevali naj bi v mladinskem hotelu na robu Pariza, vendar smo čas, namenjen počitku, prebili v klubskem prostoru ob prijetni glábsbi naših muzikantov Vinka, Vida, Marka in dveh Janezov.

Torek: Če bi odhod ne bil predstavljen na deveto uro, bi se odpeljala le oba šoferja, tako smo bili "navdušeni" za vstajanje. Dopoldne smo si ogledali versajsko palačo, skozi katero nas je popeljal naš vodič Janez, ki je prevajal iz slovenščine v vse evropske jezike. Popoldne smo

gorivo, ga dobite pri kmetih. Mogoče tamkajšnje krave dajo tudi nafto? Vožnja čez Švico je bila slikovita: sonce, sneg, hribovi. Na italijanski meji pa nas je čakal preprih - razbilo se je šoferjevo stransko steklo. Ni važno. Pevci si v težavah zapojemo.

Naša turneja se je iztekala. In čeprav bi še hoteli ostati na tujem, nas je Pečelinko pripeljal domov. Sicer pa se s turneje sploh nismo tako hitro vrnili. Naše misli so še ves mesec tavale po Nemčiji, Belgiji, Franciji... In da bi kmalu spet kam šli!

Miša

SMUČARSKI TEČAJ

V šoli Rovte so nam obljubili, da bomo imeli pet dni smučanja. Tega sem bil zelo vesel, ker zelo rad smučam.

Smučarski tečaj Rovte.

pa še to, da nas neke v vasi čaka stara zapuščena hiša, iz katere se skozi dimnik kadi bel dim. Skavt se namreč znajde, saj mu tako piše v zakonih, in si dovoli, da mu prijazen sosed zakuri staro peč dan prej, tako da ga ne bi preveč zeblo v njegove utrujene noge, ko bo prikrevsal do cilja.

Že zdaj vam povemo, da smo se imeli lepo. Mokri in utrujeni smo prišli na cilj. Seveda, brez problemov, saj se skavt zna tudi orientirati ali kakorkoli se že reče po modrijansko temu, da veš, kje je sever, kje pa jug.

Pa tudi jezika nismo šparali, in nam je sključena teta brž izdala kaj in kako, saj se je po vasi že tri dni šepetalo, da bo pri Tržakovih toliko otrok, kolikor jih ne pomnijo v vasi že nekaj desetletij. Obilo skavtskih iger in spretnosti, pa obilna skavtska večerja pa preobilan pohod po vasi in okolici - vse to nas je pripeljalo do obilne želje po spanju. Pa nam ni vsem bilo usojeno spati. Nekateri smo bili namreč prisiljeni poslušati obilno smrčanje izpod toplih spalnih vreč.

(Odlomek iz Polhka, časopisa logaških skavtov)

Spisali smo to staršem v zahvalo, ker so nas bili voljni pogrešati pred goro nepobrisanih kastrol in nas po vrhu še ljubeznivo popeljati na lepe počitnice. Saj za naslednjič pa spet velja, kajne?

Vaši ljubi skavti iz čete Sove-Howki, steg Logatec 1

Marko Cigale, 5.r.
OŠ Rovte

NAŠ GLAS NAJ SEŽE DO VAS

KRONIKA
DOGODKOV

13. februar: V počastitev nedavnega kulturnega dneva je nastopil pri nas je pevski zbor iz Podlipje. Začeli so z Zdravljico, izkazali so se z arijo zbora Ciganov iz opere Nabucco. Vmes smo slišali čudovite Prešernove verze; na koncu pa smo skupaj - zbor in poslušalci - zapeli nekaj narodnih. Recital je vodil g. Ivan Malavašič.

20. februar: PUSTOVANJE! V pisano okrašeni avli so nastopile male

maškare iz vrtca pri Pošti in nekaj velikih hišnih maškar. Zaplesali smo ob glasbi iz kasetofona, postregli so nam s flancati in kuhanim vinom; krofov je bilo na pretek kar dva dneva. Za pustni terek smo jih dobili iz sosednje pekarnice Žito, na pepelnico sredo pa nas je počastil g. Berzo.

Koledarsko se zima več ali manj umika, če pa pogledamo skozi okno, je še vse sneženo. Naslednjič upamo, da bomo že lahko zabeležili kako bolj "spomladansko" novico.

Vera

13. februarja 1996 so nas prvič prišli obiskat Podlipski pevci. Vseh je

bilo okrog dvajset. Peli so tako lepo, da so poželi velik aplavz. Nam vsem je bilo zelo všeč. Vsi želimo, da nas še večkrat obiščejo. Gospod Ivan Malavašič se je potrudil, da nas bi skupaj s pevci razvedril in razveselil, saj on dobro ve, kaj stari ljudje najbolj želimo. Saj hodi med nas vsak teden, kot pevovodja, da bi nas napravil za "operne pevce". Se trudi, pa ne vem, če mu bo uspelo, saj že pregovor pravi, da ima vsaka vas svoj glas, mi pa tudi vsak po svoje vlečemo. No tudi mi se bomo potrudili, da nas bo lepo slišati. Podlipskim pevcem pa še enkrat hvala za prijetno popoldne!

Marjanca Menart

KAKO PA KAJ VAŠE ZDRAVJE?

CENTER B V ZDRAVLJENJU
BOLEZNI ODVISNOSTI

Pomoč odvisnikom od nedovoljenih drog zajema v Sloveniji vedno več aktivnosti. Zato so bili sredi leta 1995 v tistih krajih v Sloveniji, kjer je problematika odvisnosti od nedovoljenih drog še posebej pereča, ustanovljeni centri. Centri A so bili ustanovljeni v Ljubljani, Kopru, Mariboru in Celju, centri B pa v nekaterih manjših mestih v Sloveniji; za enega od centrov B je bil določen tudi Logatec.

Centri naj bi skrbeli za povezovanje aktivnosti pri zdravljenju odvisnikov. Strokovni sodelavci centrov se redno enkrat mesečno sestajamo v prostorih Centra za detoksikacijo v Ljubljani, da usklajujemo svoje delo in skrbimo za strokovno izpopolnjevanje. Ena od pomembnih aktivnosti centrov je tudi izvajanje t.i. Metadonskega vzdrževalnega programa. Metadon je snov, ki je zelo podobna morfinu oziroma heroinu. Obe drogi povzročata zelo močno fizično in psihično odvisnost, zato je njuno uživanje zelo težko opustiti brez takne ali drugačne strokovne pomoči. Na telo delujeta tako, da ju je treba za enak učinek uporabiti v vedno večjem odmerku in vedno bolj pogosto. Če hoče odvisnik z uživanjem droge prenehati, mu to povzroči hude telesne in duševne težave. Pa čeprav mu uspe prebroditi krizo in nekaj dni, tednov ali celo mesecev droge ne uživa več, ga pogosto ponovna močna želja po drogi nezadržno privede spet v odvisnost.

Odvisniki potrebujejo ustrezno strokovno pomoč tudi na **psihičnem in socialnem** področju. V uspešno medicinsko pomoč je uporaba metadona, ki ublaži oz. prepreči odtegnitvene težave, ki se pojavijo pri odvisniku po prenehanju uivanja droge. V dovolj visokih dozah bistveno zmanjša tudi neustavljivo željo po drogi. Klienti ga v obliki tekočine, zmešane s sadnim sokom, pijejo enkrat dnevno v zdravstvenem domu. Za razliko od heroina ali morfija telo ne potrebuje metadona v vedno večjih količinah, pa tudi narkotičnih učinkov pri rednem dnevnem pitju ne povzroča. Torej ne deluje kot droga. Odvisnikom le omogoča, da se počutijo zdrave in lahko izvajajo vsakršno duševno ali telesno delo brez motenj. S časom ob metadonu mine tudi pojavljanje močne želje po drogi, ki je večinoma kriva za ponovitev odvisniške bolezni. Klient, ki uporablja metadon več let, lahko v tem času - ob zorenju svoje osebnosti in morebitnih dodatnih psihosocialnih ukrepih - spremeni način življenja, dela, razmišljanja in čustvovanja. Pomoč svojcev, (nekdanjih) prijateljev in drugih pozitivno naravnanih ljudi je pri tem zelo pomembna. Potrebne so tudi aktivnosti v družbi, preko katerih se odvisnik lahko ponovno vrne v družbo iz odrinjenosti na njeno obrobje, kamor ga je potisnila droga. Uspešnost tega načina zdravljenja je večja, čim dlje je odvisnik vključen v program.

V času, ko se je v svetu pojavil AIDS, pa je treba metadonski vzdrževalni program razumeti tudi kot pomemben zaščitni mehanizem za širšo drubo. V svetu so dokazali, da so se okužbe z virusom HIV, ki povzroča nastanek bolezni AIDS, bliskovito!!! širile med odvisniki, ki so si droge vbrižgavali v žilo, le redko pa so se okužili tisti odvisniki, ki so bili vključeni v metadonsko vzdrževanje.

V Sloveniji smo na pragu epidemije AIDSa, zaradi katere bodo mnogi ljudje umirali čez nekaj (deset) let. Ne bodo umirali le uživalci drog, ampak tudi ljudje, ki ne bodo upoštevali načel varne spolnosti (spolni odnosi z enim samim zanesljivo neokuženim partnerjem in ustrezna uporaba kondoma). S pravočasnimi skupnimi naporimi lahko družba to epidemijo omeji, če uspe pri ljudeh zbuditi občutek, da mora vsakdo prispevati svoj delež za izboljšanje kvalitete življenja nasploh. Z dvigom kvalitete življenja v najširšem smislu pa je povezano tudi manjše poseganje po dovoljenih ali nedovoljenih drogah.

dr. Jasna Čuk

Naposled le korak k zbližanju?

Dogajanja na občinskih političnih scenah so si na moč podobna; odražajo se v zrcalni sliki državnega zbora: v uspeh ali neuspeh koalicijskih, taki ali drugačni uspešnosti občinskih uprav. Nastopi občinskih svetnikov (vsi naj bi bili dobronamerni, polni modrih nasvetov, vendar nemalokrat napačno razumljenih) se največkrat kažejo v dolgih besednih spopadih, končno pa se le preljuje iz besed v dejanja. Kaj meni o svojem delu v stranki SLS, se je s predsednikom občinskega odbora Francem Rudolfom pogovarjal Albin Čuk.

PRED KRATKIM SE JE VAŠI
STRANKI PRIDRUŽIL ŽUPAN g.
SLAVKO BRENCIČ. ALI TOREJ ŠE
VELJA SPORAZUM MED VAMI IN
SDSS?

Sporazum, seveda, še vedno velja, saj smo bili mnenja, da sta stranki močnejši v slogi, in sta tako tudi delovali.

KAKO TOREJ, DA JE ŽUPAN
ZAMENJAL STRANKO?

Na vprašanje bi vam laže odgovoril župan sam. Menim pa, da ne odkrivam posebne tajnosti, če rečem, da so temu botrovali neenotni pogledi v sami stranki SDSS. To potrjuje tudi izjava v sobotni prilogi Dela, ki jo je ob članku Mihe Nagliča "V Rovtarskem trikotniku" v imenu predsedstva podpisal Branko Maček in ne predsednica stranke. Čudi me tudi, da v predsedstvu ni več g. Andreja Kermavnerja in da je odstopil g. Alojzij Čuk, kot predsednik KO SDSS Rovte. Oba sta tudi svetnika v občinskem svetu. Takšna dogajanja najbrž niso v prid stranki, niti naši dosedanji koaliciji. Z vstopom v našo stranko je župan menil, da bo laže uresničil program, ki ga je zastavil pred volitvami.

KAKO BOSTE SKUPAJ Z ŽUPANOM
PONUDILI OSTALIM STRANKAMMEDALJE TUDI MED
ZDRAVNICAMI

Slovenski zdravniki že osemnajst let zapored prirejajo tekmovanja v veleslalomu, ki so jih poimenovali IATROSSKI, kar pomeni "smučanje zdravnikov". Tekmujejo na zahtevnih progah, saj so mnogi med njimi tekmovali tudi v državni reprezentanci še kot dijaki in študentje. Zadnja leta se državnega prvenstva udeležijo v Kranjski gori vsakega februarja že okrog 200 zdravnic in zdravnikov. Po tekmovanju za uro ali dve poslušajo strokovna predavanja iz medicine športa, nato pa si v družabnem vzdušju ob večerji še podelijo nagrade.

Tudi naš Zdravstveni dom se lahko ponaša z lepimi dosežki. Letos sta dr. Katarina Turk in dr. Jasna Čuk ponovno prismočali medalji. Vsaka v svoji kategoriji sta prejeli srebrno odličje. Ni pa to njun osamljeni uspeh, saj imata v svojih zbirkah že iz prejšnjih let vsaka še po tri medalje.

Smučarski klub iz Logatca je tega uspeha lahko vesel, saj sta obe tekmovalki izurili svoje znanje prav v okviru tega kluba.

dr. Jasna Čuk

ZA USPEŠNEJŠE DELO?

V strankah bodo morali spoznati, da morajo biti prednostne naloge vseh svetnikov usmerjene v dobro ljudi in občine, in da nabiranje točk za posamezno stranko ni v prid vseh ljudi v občini. Če spremljaš programe strank, so si programi po usmerjenosti zelo podobni, še zlasti v strankah slovenske pomladi. Z vstopom župana v našo stranko želimo postaviti nove temelje za sodelovanje, pri čemer pričakujem, da bo tudi župan prav s prestopom v stranko laže opravil ustrezno zblíževanje. Seveda, pa bo treba pri tem obilo strpnosti na vseh straneh. Pozabiti bomo morali na posamezna nestrinjanja v preteklosti, zlasti pa bomo morali pri posameznih svetnikih z osebnimi pogovori zgladiti dosedanje sporne zadeve.

KAKO PA POBUDA GOSPODAR-
SKEGA FORUMA SDSS O VIZIJI
RAZVOJA GOSPODARSTVA IN
PODJETNIŠTVA V OBČINI?

Veseli me, da je gospodarski forum javno razglasil željo po sodelovanju. Spet bi lahko razpravljali o raznih preteklih pobudah in planih tako Obrtne zbornice in drugih, za kar pa je potreben resen nastop. Da je temu res tako, je razvidno iz proračuna za leto 1995, ki je imel predvidenih 5 milijonov tolarjev za razvoj drobnega gospodarstva ter za dopolnilne dejavnosti na kmetijah, toda ker ni bilo likvidnih sredstev, je vse ostalo le na papirju. V letošnjem osnutku proračuna je za te namene predvidenih 10 milijonov tolarjev za regresiranje obrestne mere, prav pa bi bilo, da namenimo tudi več. Na podlagi tega naj bi pridobili 100 milijonov tolarjev tako, da bi s skupnim sodelovanjem res vložili ta denar tja, kjer bi bil uspeh čim večji. Pri oblikovanju omenjene vizije pa bi se morali naslanjati bolj na strokovne

odločitve.

MENITE, DA BO SODELOVANJE
USPELO?

Že v naši stranki se trudimo, da bi premaknili zadeve z mrtve točke. V pripravi je ustanovitev sindikata kmetijske dejavnosti, peljejo se aktivnosti za pospeševanje kmetijske proizvodnje (regresiranje, osemnemanje živine), če se bomo uspeli povezovati vsaj s strankami slovenske pomladi, pa pričakujem mnogo več kot doslej. Ko sem razmišljal o možnostih premagovanja teh ovir, sem v literaturi naletel na zanimive zamisli, ki navajajo pet stopenj soglasja: mistična sinergija (energija soglasja), učinkovitost soupravljanja, demokracija, diktatura odločanja, kaos.

Če iz teh zamisli izberemo demokracijo - in upam, da smo svetniki v občinskem svetu toliko enotni, bomo po teh načelih resnično uspešnejši in bodo tudi naše seje krajše. Trdno upam, da se bo to tudi zgodilo.

MIZARSTVO
SALON POHIŠTVA

Silvo Žakelj

Trg svobode 1 - Žiri, (1. nadstropje blagovnice)

tel.: (064) 691-323, 691-169

Delovni čas:

delavnik: 8 - 19 ure, sobota: 8 - 13 ure

sedežne garniture po proizvodnih cenah:

Kotna grt. usnje - 165.600,00

Kotna grt. blago uvoz - 86.940,00

Kotna grt. tap blago - 82.445,00

Kotna grt. z ležiščem + zaboj za posteljnino - 121.281,30

Mladinska grt. z ležiščem - 41.400,00

Možnost izdelave po meri in izbiri blaga.

Kot kooperanti z izdelovalcem sedežnih garnitur, vam nudimo sedežne grt. po proizvodnih cenah.

- * pohištvo - OTROŠKE SOBE, KUHINJE, PREDSOBE, DNEVNE, KOPALNICE,
 - * velika izbira lestencev, reflektorjev,
 - * stenske tapete VETA,
 - * lesene karnise, zavese po naročilu, zavese na metre,
 - * posteljnina, odeje, blazine, vzmetnice,
 - * preproge, tekači, predpražniki, ...
- PRIPOROČAMO SE ZA OBISK!

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše dobre žene, hčerke, mame in babice

Pepce Kobal

roj. Lazar
z Martinj hriba

se iskreno zahvaljujemo sosedom, sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste nam pomagali v najtežjih trenutkih, ter vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti, nam izrazili sožalje, darovali sveče in cvetje. Zahvaljujemo se dr. Skvarča Jožetu za lepo opravljen pogrebni obred, ter pevcem za lepo petje.

Žalujoci vsi njeni

Spoznavanja in prepoznavanja tam prek širnega oceana

Marcel Štefančič
(nadaljevanje)

OD BREZJANSKE MARIJE POMAGAJ SKOZI SLOVENSKI DOM K JANEZU HLADNIKU

Potlej je vse steklo po bliskovo. Vrstili so se nastopi: 11 koncertov in še več priložnostnih prepevanj, srečanj in spoznanj. S pesmijo je oktet poslušalstvo povsod pozdravljal v svojem imenu, v imenu Logatčanov in v imenu Slovenije.

Prav na začetku so se pevci srečali z brezjansko Marijo Pomagaj v največjem romarskem kraju v Argentini - v Lujanu, kjer imajo z vsega sveta zbrane najznačilnejše upodobitve božjepotnih Marij; Slovenijo predstavlja Brezjanska Gospa. V kulturnem središču Naš dom sredi San Justa premorejo veliko dvorano z odrom, pisarniške in klubске prostore, kuhinjo z jedilnico in prostore za vrtec in šolo. Podobno velja kar za vse društvene domove; povsod so potrebe podobne, če že niso enake. Janez Albreht, predsednik Našega doma nam je prvo soboto razkazal delo v slovenskem vrtcu in v slovenski šoli - vsepovsod slovenski živžav. Otroci so tudi zapeli, oktet pa

njim. Bil je to še celo prvi pevski pozdrav rojakom, najmlajšim iz rodu.

Zvečer tega dne pa je 39. obletnico Našega doma počastil oktet s svojim prvim koncertom. In odmev: To so pravi pevci. Naši pevci. Lepo. Zelo lepo... In tega večera se je še dolgo prepevalo. Priložnost za seznanjanja z mnogimi, ki so si želeli pogovora o domačih krajih, o domačih ljudeh, o željah o pričakovanjih. V taistem domu smo naslednjega večera občudovali društveno uprizoritev izredno zahtevne Schillerjeve tragedije Maria Stuart; scensko, kostumsko, igralsko in režijsko lepo opravljeno delo.

Naslednjega dne, na nedeljo, so logaški pevci peli v Slomškovem doku pri maši, takoj po maši pa se je oktet predstavil poslušalstvu še s koncertnim sporedom. Navdušenje, ki bi terjalo še mnoge dodatke in premnoge drobne pogovore, vendar kot mnogokdaj je bil čas neusmiljeni preganjavec, tudi za asado. Naslednje gostovanje je popeljalo oktet k Lanus, v Slovensko vas, kakor jo je bil poimenoval znameniti duhovnik, naš

rojak s Petkovca - Ruparski Janez Hladnik, ki je po vojni izprosil pri argentinskih oblasteh dovoljenje, da so se slovenski begunci lahko naselili v Argentini. Velika cerkev, dom ostarelih, šola, športna igrišča z bazenom, društveni dom, v katerem so se rojaki oddolžili velikemu dobrotniku Hladniku z lepim spomenikom; tudi osrednja ulica v Slovenski vasi nosi njegovo ime, - tu mora tedaj zazveneti domača pesem: za radost, za uteho, za priznanje in novo spodbudo. In tako je bilo.

ODPRLA SO SE VRATA V ZLATO DVORANO

S posebno resnobnim spoštovanjem in komaj slutenimi pričakovanji se je oktet pripravil na koncert v osrednji operni hiši Teatro Colón - za milansko Scalo in newyorškim Metropolitanom tretja največja opera

Vsako družabno srečanje za potrjevanje pripadnosti slovenstvu.

dan, ki je v povezavi z organizatorji naše turneje omogočil koncert v Zlati dvorani, je ob koncu do solza navdušen dejal: Z nocojšnjim koncertom si je oktet resnično odprl vrata v Teatro Colón. Pa tudi sicersejna odobravanja z vseh strani v maniri: Bravo! Bravo! še med koncertom, še posebej pa; ko se je oglasila Caminito del Indio, argentinska pesem, ki jo je bil oktet pripravil prav za nastopanje v Argentini. Tudi to je bila mala Slovenija v velikem svetu.

TUDI ZARADI DRUŽABNIH SREČANJ

Poseben koncertni večer je veljal

vojnih rojakov je na žalost presahnila že kaka narodnostna koreninica, vendar domovina, ki je postala država, vpliva nove narodnostne vzpodbude, zato imajo v tem društvu šolo za odrasle, kjer se mnogi na novo učijo materinščine.

Med svoje najboljše predstavitve pa prav gotovo sme oktet šteti večer v Slovenski hiši, v osrednjem slovenskem domu v Buenos Airesu na materinski dan. Oktet je ponovil po zahtevnosti koncertni spored iz Teatra Coln, vendar za opazne odtene še, boljše. Gromoviti aplavzi so potrjevali zadovoljstvo in izpričevali nedvoumno priznanje logaškim pevcem.

Tudi koncert v Carapachayu, kjer živi številčno najmanjša slovenska skupnost, je privabil množico poslušalcev - mešanega rodu. Tu je najboljše dela prav slovenska narodna pesem. In spet, kot sicer povsod - po koncertu družabno srečanje, zakaj tudi pokoncertni večeri so čas za družabna srečanja, priložnost za besedovanja, za razgovore, za nova spoznanja, za utrjevanje zavesti in ljubezni do rodu, do domovine. Za občutek pripadnosti, ker se povsod zavedajo svojih korenin.

Tako tudi v San Martinu, kjer je naš poseben pozdrav veljal Hotencem, teh je prav v tem mestu največ. In tu so bili predvsem oni naši gostitelji. Koncertnega večera se je v spremstvu slovenskega veleposlaništva udeležil tudi dr. Peter Vencelj, državni sekretar za Slovence po svetu, ki je bil te dni na uradnem obisku v Argentini (in je oktetovo gostovanje tudi občutno denarno podprl).

Logaški oktet je pel v Zlati dvorani Teatra Colón.

na svetu. V Zlati dvorani - Salón dorado sta pred Logaškim pela le še Slovenski in Tržaški oktet. In uspeh pred narodnostno raznoliko in koncertno zahtevno publiko? Operni pevec iz Teatra Colón Omar Bran-

primorskim rojakom, še predvojnim ekonomskim emigrantom, ki so prav tedaj praznovali 21-letnico prenovljenega društva Triglav. Pravi večer na pravih tleh: Oj, Triglav moj dom, kako si krasan... Med potomci pred-

2. NARAVNI IN KULTURNI OKVIR LOGAŠKE KOTLINE

Časovni vzgibi za nastajanje naselij v Logaški kotlini so v veliki meri izhajali iz naravnega okvira, možnosti oz. danosti prostora. Netipično kraško polje s številnimi naravnimi prehodi, izoblikovanimi v obrobnih hribovitih pokrajini, je omogočalo povezave s sosednjimi geografskimi enotami, z JZ robom Ljubljanskega barja, Planinskim poljem in JV delom doline Idrijce. Planota z izrazitimi robovi je že zgodaj pritegnila poselitev, večinoma na prisojnih pobočjih in lahko branljivih temenih nad dolino (Velike bukve nad Gorenjim Logatcem, Brst nad Martinj hribom, Strmica nad Zaplano).

Glede na to, da je gorski hrbet Hrušice JZ nad Hotenjsko suho dolino predstavljal zadnjo naravno oviro pri dostopu v Padsko nižino, je bil v 2. in 3. stol. n. š. močno utrjen kot zaporni zid pred prodorom prihajajočih narodov s S in V. Ostanki rimske poznoantične utrdbe na Lanišču v Hrušici in celoten kompleks obzidij v zaledju Logaške kotline še danes v svojih fragmentih predstavljajo opazno grajeno strukturo. Cesta in reka (potok) kot osnovna

nosilca razpoznavnosti prostora se križata na zgornjem koncu doline, kjer na mostišču pod strmim polumolom zraste prvo srednjeveško naselje - Cerkovska vas, poznejši Gorenji Logatec. Njegovo zaokroženost pod naravno zavetje hriba je dopolnjevalo utrjeno obzidje okoli cerkve, kar kompleks uvršča med protiturske tabore (Fister, 1975), nastale sredi 16. stoletja. Utrjena postojanka je služila varnosti okoliških kmetov in prometa po deželni cesti. Slednji je krojil usodo kraja in vplival na njegovo obliko do današnjih dni.

Stara rimska cesta proti Vipavski dolini, srednjeveška proti Trstu in železnica, ki je sredi prejšnjega stoletja stekla proti morju, so predhodniki avtoceste, ki je v začetku 70. let prerezala gozdove nad JV robom doline.

Naselja, ki jih danes površno poenotimo z besedo Logatec, so v bistvu obcestna naselja, v katerih so se prvotni prometni funkciji pridružile še različne tržne in upravne. Ne smemo pozabiti, da je bila graščina v Gorenjem Logatcu že v 15. st. sedež uprave logaškega ozemlja, pozneje so iz Planine prenesli tudi sodnijo in okrajno glavarstvo. Cerkev, samo na ožjem območju

doline jih je 5, so bile vse, razen morda pokopališke v Gorenji vasi, središča, okoli katerih se je razvila ruralna pozidava gručastega tipa, kombinirano z obcestno pozidavo, ki se je razrasla ob Tržaški cesti in na Čevici.

Posebno vlogo so imela (in jo še vedno imajo) pokopališča (nekropole): gorenjelogaško, z dominantno lego nad Z robom doline, nas iz smeri Kalc uvaja v naselje, v Dolenjem Logatcu pa je pokopališki kompleks eden izmed mejnikov širitve naselja proti JV. V Gorenjem Logatcu gre za jasno definirano in zaključeno območje (formalno zaščiteno z občinskimi odloki), ki razen kmetijstva ne preneša nobene druge rabe; drugačnost bi ga degradirala. V Dolenjem Logatcu pa je z gradnjo novega komunalnega objekta (mrliške vežice), ki je sicer funkcionalno tesno povezan s pokopališčem, vendar mu oblikovno ne sledi, pomaknjena formalna meja jedra naselja proti J. Še vedno pa ob pokopališkem zidu poteka vpadnica (Notranjska cesta), kar ohranja spomin na tradicionalno urbanistično zasnovo (gradacijo), znano še iz antike.

Slovenski živžav v otroškem vrtcu.

POGLEDI NA STRUKTURO GRAJENEGA PROSTORA V LOGATCU (Damijan Uranker)

Ob pripravi planske in načrtovalske dokumentacije na območju občine Logatec so bile izdelane tudi "Posebne strokovne podlage za prostorske ureditvene pogoje naselja Logatec". Strokovno zanimiv razvoj gradnje naselja Logatec je pritegnil arhitekta Damijana Urankerja, sodelavca Urbanističnega inštituta Republike Slovenije, da je o problematiki urbanističnega razvoja Logatca poglobljeno in kritično razmišljal tudi v okviru podiplomskega študija na Fakulteti za arhitekturo v Ljubljani pri prof. dr. Petru Fistru.

Povzetek ene izmed tovrstnih prostorskih razprav objavljamo z namenom, da bi se na podlagi vedno novih spoznanj o svojem prostoru laže odločali pri dajanju pobud, in bi laže razumeli, včasih kar prezapleteno napisane in narisane prostorske plane in načrte.

Pavle Mihevc

1. UVOD

V pričujočem razmišljanju izhajam iz predpostavke, da vse zgrajeno ni arhitektura, morda komaj stavbarstvo, zato posamezne splošno priznane stavbe, ki predstavljajo arhitekturni domet celotnega območja, vežejo nase anonimno tkivo svoje okolice in ga zaokrožajo v bolj ali manj zaključene ambientalne celote.

Velikost naselja sama po sebi ni odločujoča za to ali prištevamo neki kraj k mestom ali k vasem (mestno ali vaško naselje), pač pa so pomembne funkcije, ki jih ta kraj veže nase in s tem vpliva na materialno in socialno "oblikovanje" širšega zaledja. Prvotnim funkcijam kulturnega, upravnega in obrambnega značaja so se v Logatcu sčasoma z razvojem in potrebami pridružile še prometne, trgovske in kulturne.